

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

TAKSİM 1 MAYIS ALANI'ND A

DEVRİMCİ 1 MAYIS

- Sınıf İşbirliği
Çöküşü
Sınıf Mücadelesi
Zafere Götürür
- Türk
Ku Klux
Klanı ve
Linç
- Kapitalizmde
Doğanın ve
İnsanın
İsyanı
- Ya Barbarlık
Ve Yokoluş
Ya Özgürlük
- 6 Mayıs'ta
Harbiye
Açıkhava'da
Denizlerle
Buluştuk
- Dünyada
1 Mayıs

YAŞASIN

1 Mayıs 2005
Taksim

1 MAYIS

1 Mayıs 2005
İsviçre

1 Mayıs 2005
Almanya

1 Mayıs 2005
Antep

SINIF İŞBİRLİĞİ ÇÖKÜŞE SINIF MÜCADELESİ ZAFERE GÖTÜRÜR

Kapitalistler nüfusun küçük bir azınlığını oluşturduğu halde, nüfusun büyük çoğunluğunu, çıkarları karşıt olduğu halde nasıl yönetebilmişlerdir? Burjuvazi, kitleleri yönetirken çok iyi bilinen yönetime başvurmuştur: Onları baskı altında tutma, yani zor yoluyla ve yığınların bilisizliğinden, saflığından, çabuk aldanabilme özelliğinden yararlanma... Bunlara, proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin tarihine ve deneyimlerine dayanarak başka bir yol daha eklenebilir: Ezilen ve sömürülen sınıfın temsilcilerine, burjuva yönetimde yer vermek.

Egemenliği altında tuttuğu sınıfların en iyi temsilcilerine, yönetimde yer verme, egemenler için, kendi iktidarını güvenceye almanın en etkili yoludur. Böylelikle, baskı altında tuttuğu sınıfları yönetime katılma görüntüsü vererek etkisizleştirmiş, pasifize etmiş oluyor. Egemen sınıflar, bu yola, iktidarları en zayıf düştüğü ve en zorlandıkları zaman başvururlar. Burjuvazinin bu yönetime çok sık başvurduğunu çok iyi biliyoruz.

İşçi sınıfı hareketinin somut koşullara göre değişebilen taktiklerle burjuvazinin karşısına çıkması gerektiğini söyleyen Marx ve Engels, proletaryanın temsilcilerini, kapitalistlerin oyunlarına gelmemeleri konusunda sık sık uarmışlardır. İleri görüşlülüğünün yanında, proleter komünist uyanıklığı gösterebilen proletarya hareketinin, burjuvazinin hazırladığı tuzaklara düşmeyeceğini biliyorlar. Özellikle, proletaryanın güçlendiği, bir parti olarak örgütlendiği dönemde, burjuvazi, proletaryanın temsilcilerini kendi iktidarına "ortak" etmek için çaba gösterir.

Marx ve Engels, proletaryanın temsilcilerini, burjuva iktidarlarının "azınlık kanadı" durumuna düşmemeleri için uyarır. Proletaryanın temsilcileri azınlık oldukları için istedikleri kararları çıkartamadıkları gibi, kapitalist sınıfın, emekçi kitlelere karşı alacakları kararlara da ortak olmuş olacaktırlar. Sonuç olarak, proletaryanın gözünde yıpranmış olacaktırlar, egemenler de bir taşla iki kuş vurmuş olacaktırlar: Bir taraftan emekçilerin temsilcilerine yönetimde yer vererek, onları bir beklentiye sokacak ve etkisizleştirmiş olacaktırlar; hem de, emekçi kitlelere karşı olan kararlarına, bizzat emekçi kitleleri, temsilcileri aracılığıyla ortak etmiş olacaktırlar. İşçi sınıfının öğretmenleri Marx ve Engels'in tüm uyarılarına rağmen, proletarya hareketi zaman zaman bu hatalara düşmüştür.

Bunun somut bir örneği Lenin'in karşısına çıkar. Rus proletaryası ve onun Sovyetleri (Moskova ve Petrograd Sovyetleri) kendi iradeleriyle iktidarı burjuvaziye bırakıyorlar. Kendileri de bu iktidara "ortak" oluyorlar. Lenin, bu yeni durumun yarattığı sorunlara defalarca işaret eder. "*Hükümet -der Lenin- mevzilerini savunamaz hale geldiğini görünce, 1848'den sonra on yıllar boyunca diğer ülkelerin kapitalistlerinin işçileri aldatmak, bölmek ve zayıflatmak için uygulamış oldukları bir yönetime başvurduklar. Bu yöntem 'koalisyon' hükümeti denen yöntemdir, yani burjuvaziden ve sosyalizm kaçaklarından oluşan birleşik, ortak bir hükümettir.*" Burjuvaziyle oluşturulan "ortak hükümet", birkaç ay içinde başarısızlıkla sonuçlandı ve iktidar askeri güçlerin (eski rejimle anlaşılan) eline geçti. "Koalisyon"da yer alan

küçük-burjuva temsilcileri de çok kısa sürede kendilerini bitirdiler. Lenin ve Bolşevikler ise "koalisyon"a karşı açık tavrı aldı.

Diyalektik, gelişmeleri çok yönlü ve somut durumda ele almamızı emreder. Her gelişme, her olay ve her olgu kendi somutunda ele alınmalı. Taktiklerimizi de somut koşullara göre belirlemeliyiz. Bu çerçevede yukarıda söylenenler şu durumlardaki politik tutumla karıştırılmamalı. Proletarya (somut duruma göre) devrim dönemlerinde, toplumsal devrimi tetiklemek için, burjuvaziye yukarıdan da baskı yapabilir. Mutlaka yapmalı demiyoruz "yapabilir" diyoruz. Buna ancak teorik olarak yaklaşabiliriz. Somut olarak ise, yine somut gelişmelere bağlı olarak değişir. Her durum için geçerli de değildir. Engels ve Lenin burjuvaziye yukarıdan baskı yapmayı, iki koşulda savundular: Engels, 1873 İspanyasında, burjuvaziye karşı yalnızca aşağıdan baskı yapmayı kabul eden, fakat yukarıdan baskıyı reddeden anarşistleri, darlıkları, anlayış yoksunluğu nedeniyle eleştirir. Ve ayaklanma anarşistlerin akılsızlıkları yüzünden yenilir. Lenin, Engels'in görüşlerinden yola çıkarak 1905 arifesinde sadece aşağıdan baskıyı öneren anarşist anlayışı reddeder ve yukarıdan baskıyı savunur. Lenin hem aşağıdan baskıyı ve hem de yukarıdan baskıyı bir bütünlük içinde savunur. Ve bu çerçevede geçici devrim hükümetini önerir. Her iki örnek, proletaryanın henüz kendi kendini kurtaramadığı koşulların ürünüdür.

Burjuvazinin iktidarına katılan "sosyalist" ya da "komünist" partiler, gerekçe olarak (genel olarak) emekçi

sınıflara daha iyi örgütlenme şartları (ortamı) hazırlama savını ileri sürerler. “Koalisyon” hükümetine katılma nedenleri ve amaçları birbirinden bazı farklılıklar gösterse de, özde belirttiğimiz gibidir. İşçi sınıfına daha iyi örgütlenme koşulları sağlamak adına, burjuvazinin etkisine sokma, proletaryanın bağımsız sınıf çizgisine ve sosyalizm davasına ihanet etme. Bu yolla, işçi sınıfı hareketi yıpratılmıştır. Burjuvazinin halk kitlelerine yönelik suçlarına ortak olunmuştur. Özcesi, “işçi sınıfının kurtuluşu işçilerin eseri olacaktır” ilkesi açıkça çiğnenmiştir.

İşçi sınıfı temsilcilerinin burjuva koalisyonlara katılması 19. yüzyılın ortalarından sonra ve 20. yüzyılın başlarında belli örneklerle sınırlıdır. Asıl patlamayı daha sonra yaptı. Kendi emperyalist burjuvazisiyle birlikte, dünya pazarında pay alan Avrupa proletaryası, içerde hükümetlere de “ortak” olarak, burjuvazinin dünya politikasını paylaştı.

(tabii aynı zamanda sermayenin uluslararası suçlarına da ortak oldu). Burjuva yönetimlere katılma Avrupa ile sınırlı kalmadı. 20. yüzyılın ortalarından sonra bağımlı kapitalist ülkelere kadar uzandı. Öyle ki, dünyayı değiştirmekten vazgeçen, statükocu, konformist ve reformist “komünist” partilerin genel bir çizgisi haline geldi.

İşçi sınıfı hareketinde, kapitalist egemenliğe destek olmanın tek biçimi burjuva koalisyonlar olmamıştır. Burjuva destekçiliğinin (sınıf işbirliğinin) epey zengin sayılabilecek biçimleri ortaya çıktı. Somutlarsak, I. Emperyalist Savaş sırasında, “anavatan” savunması biçiminde, sosyal-şoven bir çizgiyle ortaya çıktı. II. Enternasyonal partileri burjuva hükümetlere girme-yerek sermaye iktidarlarına dışarıdan destek oldular. Savaş bütçelerine oy vererek; emekçileri kapitalistlerin çıkarları için cepheye göndererek; sınıf mücadelesi yerine sınıf işbirliği politikası izleyerek “kendi” burjuvalarına destek oldular. Oysa ki, savaş büyük bir yıkım getirmiş, kitlelerin kapitalizme öfkesi çığ gibi büyümüş, devrimci durum ortaya çıkmıştı.

“Resmi” sosyalist partiler, bu du-

rumdan yararlanıp, iç savaş yoluyla kapitalistlerin egemenliğini devirme yoluna gideceklerine; bu egemenliğe başkaldırmasınlar diye, işçilerin elini kolunu bağlamaya çalıştılar. Eğer, burjuvazi bu krizde ayakta kalabildiyse, bunda “resmi” sosyalistlerin de payı olmuştur.

Yalnızca savaş zamanında değil, “barış” zamanında da burjuvaziye destek çeşitli biçimlerde sürdü. Bu destek bu sefer burjuvazinin belli kanatlarıyla ittifak biçimini aldı. Buna bazen “sosyal-demokrasi ile ittifak”, bazen, burjuvazinin “sol kanadı” ile ittifak adı verildi. Kendince bu ittifakla (aslında bir ittifak bile değil, sadece burjuva güçlerin hegemonyası söz konusuydu) sermayenin emekçi kitlelere yönelik saldırıları püskürtülecektir. Yine güya bu “ittifak”la işçi sınıfının politik hareketi için daha iyi şartlar sağlanacaktır. Gerçekte ise bunun tersi oluyordu. Gerçekte, proletaryanın sınıf mücadelesine, proletaryanın toplumsal kurtuluş hareketine değil, tersine sermayenin egemenliğine destek olunmuştur. Sınıf işbirliği politikasının kaçınılmaz sonucu, bu türden komünist partilerin kendileri yıprandığı gibi; onlardan daha önemlisi, işçi sınıfı hareketi yıpranmıştır.

Emperyalist ülkelerde, sınıf işbirliği politikasının maddi temeli olarak, kendi emperyalist burjuvazisinin dünya pazarından pay alan burjuvalaşmış bir proletaryanın yaşamı, varlığı gösterilebilir (bu da ancak belli bir yere kadar söylenebilir ancak); peki bağımlı ülkelerdeki “komünist” partilerin sınıf işbirliği politikasını nasıl açıklamak gerekiyor? Bağımlı ülkelerde ılımlı bir politikaya yatkın olanlar kentlerin şanslı işçileri, aydınlar ve burjuva sendikacılarıdır. Bunlar ise emekçi sınıflar içinde çok ufak bir kesim sadece. Nüfusun büyük çoğunluğu ise derin bir yoksulluk içinde. Sınıf çelişkileri keskin, politik koşullar ise çok ağır. Açıktır ki, buralardaki sınıf işbirliği politikası (süreklilik gösteren biz çizgi olmuştur) nesnel durumla açıklanamaz; ancak sınıf işbirlikçisi “komünist” partilerin kendi durumuyla açıklanabilir. Bu çeşit “komünist”

partilerin temelde nasıl çürüdüğü (sınıf işbirliği politikasının onları nasıl çürüttüğünü) bu partiler bir bir yıkılınca iyice ortaya çıktı. Sınıf mücadelesi proletaryayı zafere götürür; sınıf işbirliği ise yıkıma.

Fidel Castro, Che’nin öldürülmesinden sonra, Che’nin ölümünü, Che’nin verdiği devrimci-silahlı mücadele yolunun “geçersizliğinin” ilanı olarak yorumlayan Venezüella Komünist Partisi’ne çok sert ve devrimci bir yanıt verir. Fidel, Venezüella Komünist Partisi’ne yanıt verirken (aslında aynı şeyleri düşünüp de bunu açıkça söyleyemeyen diğer komünist partilere de yanıtıdır); “Eğer” demıştır “*Latin Amerika’da halkın bunca yoksulluğa, işsizliğe, açlığa, hastalığa, ölüme, çocuk ve anne ölümlerine; özcesi, bunca çelişkiye rağmen, diktatörlükler hala ayakta duruyorsa, bunun nedeni Che gibi savaşmak değil, sizin gibi gezvellerin sayısının çok oluşundandır.*” Latin Amerika deneyimi, statükocu “komünist” partilerin çöküşünü getirirken, Che yolunun Latin halklarının gerçek kurtuluş yolu olduğunu göstermiştir.

Burjuvazi ile sınıf işbirliğinin tek değil, bir çok yolu olduğu görülmüştür. Devrimci mücadeleden vazgeçip, parlamenter yola sapma (yasal yol, yani reformist yola girme) sınıf işbirliği yoludur. Bu konuda getirilen “nesnellik-öznellik” tartışmaları ise tamamen, oyalanmadır, kitleleri pasifize etmektir. Anlayışları ve konumları gereği devrimci mücadele yöntemlerine yönelmeyenler, her zaman “nesnelligi” öne sürmüşlerdir. Nesnel koşullar olunlaştığında ise, bu defa da işçi sınıfının hazır olmadığını ileri sürmüşlerdir. Gerçekte, devrimi yapmaya ne düşünceleri uygundur, ne de genel durumları. Devrim onların dışında gelişecektir.

Sınıf mücadelesine dayanan ve bu mücadeleyi kaçınılmaz sonucuna dek götürebilen bir komünist partisi, proletaryanın devrimci sınıf partisi, proletaryayı kurtuluşa götürecektir.

C. DAĞLI

“FAŞİZME GEÇİT YOK” SLOGANI ÜZERİNE

Proletarya eğer eski hatalarla hepsaplaşmaz ve onları kesin olarak mahkum etmezse, sonraki kuşak aynı hatalara tekrar düşebilir; onları devam ettirebilir. Bugün halk sınıfları içinde yeniden gündeme getirilen bazı sloganlar, buna bir örnektir. Anti-faşist mücadele çağrısı olarak her tarafta yükseltilen, “Faşizme Geçit Yok” sloganının durumu böyledir. Eski hatalı yaklaşım yineleniyor. O halde onun gerçek içeriğini ve somut koşulları açıklamak gerekiyor.

“Faşizme Geçit Yok” sloganı, Türkiye’de ilk defa 70’lerin ortalarında TKP tarafından ortaya atıldı. Daha sonra da faşizm üzerine değerlendirmeleri aynı olan TİP ve TSİP tarafından benimsendi. Sloganı asıl yaygınlaştıran ise, onların etkisindeki DİSK oldu. Bu sloganın ilham kaynağı ise 1936 İspanyası’yı. Madrid kapılarında yükselen anti-faşist savaş çığılığı “No Passaran” dan esinlenmişti. Yine aynı anlayışın egemen olduğu o dönemin Fransa’daki “Halk Cephesi” taktikleri temel alınıyordu. Böylece farklı somut koşullarda geliştirilen komünist parti taktikleri, Türkiye’nin koşullarına kopya edildi.

“No Passaran”, 36 İspanyası’nda, Madrid kapılarında, faşist güçleri durdurmaya çalışan halk güçlerinin yaratıcı coşkusunun eseridir. “Halk Cephesi”ndeki burjuva temsilciler, faşist güçlerin Madrid üzerine yürümesi üzerine “Halk Cephesi”nden ve Madrid’den kaçmaya başladıkları bir anda; Madrid savunmasının komünistlere ve diğer halk güçlerine kaldığı bir sırada, göğü fethetmek için devrimci savaşçıların, anti-faşist barikatların savaş çığılığı olarak yükseldi, “No Passaran”. Doğru ve yerinde bir slogandı. Çünkü “Halk Cephesi” iktidarı ele geçirmeyi, onu yıkmayı hedefleyen Franco’nun faşist güçlerini durdurmayı, onları yenmeyi amaçlıyordu. Ancak, faşizmin iktidara gelmediği, ama gelmeyi hedeflediği koşullarda; faşizmin egemen olmasını (devlete tırmanmasını, yerleşmesini) engellemek, ona karşı barikat olmak için ortaya atılan ve kitleleri direnişe çağırarak bir slogandır “No Passaran”. Yine, 1930’lar Fransası’nda, faşizmin iktidara tırmanmasını önlemek için, Fransız Komünist Partisi ve

farklı görüşteki sendikalar, güçlerini sokakta, eylemde birleştirdi. Komünist Parti’nin başarılı taktiği sayesinde, faşizmin tırmanması durdurulmuş ve bozguna uğratılmıştı. FKP başarısının anahtarını bulmuştu. Fakat Almanya’da, İtalya’da faşizmin iktidara gelmesi engellenememişti.

Almanya ve İtalya’da faşizm, “aşağıdan-yukarıya” tırmanmıştır. Çünkü o sıralardaki devlet, halen “burjuva demokrasisi” geleneklerinden izler taşıyordu. İşçi sınıfının yasal alanda belli kazanımları vardı. Devlet o haliyle, tekellerin yeni hedeflerine uygun değildi. Devlet-tekelleşmesinin önünde engeller vardı. Bu durumda, devlet aşağıdan geliştirilen faşist bir hareket temelinde ele geçirilmeli ve yeni bir biçim verilmeliydi. “Aşağıdan-yukarıya” tırmanan faşizmle devlet ele geçirildi ve yeni bir faşist biçim verildi.

“Faşizme Geçit Yok” anlayışı, işte bu koşullarda; henüz iktidara egemen olamamış, ama bu yolda “tırmanan” faşizmin yolunu kesmek, barikat olmak, onu bozguna uğratmak için geliştirilmiştir. Ve ancak bu koşullarda doğru bir slogandır.

Fakat örneğin, Doğu Avrupa’da faşizmin durumu daha farklıdır. Doğu Avrupa’da devletlerin yapısı faşizmin uygulanmasına uygundu. Bu temelde, faşizm orada “yukarıdan-aşağıya” devlet eliyle uygulandı. Bu koşullarda “Faşizme Geçit Yok” sloganı, Doğu Avrupa’nın somutuna uygun olmazdı. Sloganlar somut koşulları kavramalı ve kitlelere doğru hedefler göstermelidir.

70’li yıllarda, Türkiye’de “Faşizme Geçit Yok” diyenler, bunu, bilerek söylüyordu. Çünkü, iktidarda olan faşizmden (faşist devletten) değil, tırmanan (henüz devlete egemen olmayan) bir faşizmden söz ediyorlardı. Dolayısıyla 12 Mart 1971’de gerçekleştirilen darbeyi, “faşist” olarak görmüyorlardı. Onlara göre, 12 Mart’ta olan, sadece bir “askeri darbe” idi. O sırada devleti “faşist” olarak görmemelerinin temel nedeni, bazı devlet kurumlarının “müttefik” olabileceği düşüncesi idi. Böylece tıpkı Fransa’da olduğu gibi tırmanan faşizme karşı “demokrasi yanlısı” bir takım burjuva güçlerle ittifak yapmanın düşünüyüyorlardı. Zaten bir süre sonra bu

yönde “cephe” çağrıları da yapıldı.

O dönem, “tırmanan faşizm” den söz edenler, faşizmi ve “faşizm tehlikesi”ni MHP ile sınırlı görüyorlardı. Oysa ki, bu faşist parti, yalnızca faşist devletin sivil vurucu gücüydü. Devlet 12 Mart 1971’de faşistleştirilmişti. Bu nedenle sivil-faşistlerin devlete “tırmanmasına” gerek yoktu. Bir zamanların Batı Avrupa’sı gibi faşizmin “aşağıdan yukarıya” tırmanmasına gerek yoktu. Faşizm 12 Mart 1971’de devlet eliyle “yukarıdan-aşağıya” uygulanmıştı. Devlete egemen olmuş faşizm (devletin faşistleştirilmesi) karşı mücadele sloganı, “Faşizme Geçit Yok” olmazdı. Doğru slogan; o koşullarda da “Kahrolsun Faşizm”di. Ya da bu anlama gelecek sloganlardı. Faşist darbe döneminde ise, “Kahrolsun Askeri Faşist diktatörlük”tü. Bugüne kadar da anti-faşist, anti-kapitalist mücadele, komünistlerin belirlediği bu doğru hedef ve sloganlarla yürütüldü. Kitleler de doğru olan bu sloganları benimsedi.

70’lerin hedef şaşırtan sloganları, şimdi yeniden öne çıkartılmaya çalışılıyor. Hem de, 12 Eylül’ü yaşamış olan bir yerde. Bu sefer, aynı şeyi yapanların bir kısmı, konuya yüzeysel yaklaştıkları için böyle hareket ediyor. Fakat niyetleri ne olursa olsun, kesinlikle kitlelerin hedefinin şaşırtılmasına yol açıyorlar. Anti-faşist ve anti-kapitalist mücadeleyi zaaflandıracak bu hatadan bir an evvel vazgeçilmelidir. Faşizm üzerine hiçbir ciddi araştırma yapmadan; faşizmin hangi ülkede nasıl geldiği (faşizmin geliş biçimi) doğru-dürüst araştırılmadan ve Türkiye’de faşizm somut olarak kavranmadan varılacak sonuçlar, devrim mücadelesine, halkların özgürlük mücadelesine zarar verir.

Devlet 12 Mart 1971’de ideolojik olarak faşistleştirildi. Faşizm devlet eliyle uygulandı. Çünkü devletin yapısı faşizmi uygulamaya uygundu. 12 Eylül 1980’de de faşizm, devlette kurumlaştırıldı. Devletin bu yapısı, bugün halen korunuyor. Bu anlamda faşizmin tırmanmasından ve bu tırmanışın durdurulmasından değil; iktidardaki faşizmden ve onun yıkılmasından söz edilebilir.

Faşizmi, maddi temeli olan tekelleşen kapitalizmden ayrı ele almak da kesinlikle yanlıştır. Bu, aynı zamanda, bizi, ekonomi ve politikanın ilişkisi gerçeğinden uzaklaştırır. Faşizm ve sermayeye karşı mücadele bir bütündür. Faşizmi ve faşizm tehlikesini bir daha geri gelmemek üzere ortadan kaldırmak için, faşizm, maddi temeliyle birlikte yıkılmalıdır. Maddi temelleri varoldukça, faşizm ve faşizm tehlikesi de devam edecektir. Faşizmin maddi temelleriyle birlikte yıkılması, dün olduğu gibi bugün de, bir devrim sorunudur.

C. DAĞLI

TÜRK KU KLUX KLAN'I VE LİNÇ

60'lı yıllarda ırkçılığa karşı yapılmış kimi Amerikan film-lerinde bazı sahneler vardır. Beyaz adamın her dediğini yapmayan, ona boyun eğmeyi reddeden Afro-Amerikalı Kara adamın etrafı, kafalarında kukuletaları, beyaz cübbeleri, ellerinde her yeri ateşe vermek için meşaleleri ve silahlarıyla Ku Klux Klan çetesi tarafından sarılmıştır. Sonuçta Kara adam, linç edilir ve meydana asılır, ki herkes görsün. Linç vb. işleri geri plandan organize eden yöre mahkemesi tarafından linç soruşturulur; Kara adam suçludur, beyaz adam adaleti yerine getirmiştir! Linç olayına karışanları tanıyan olmadığı için dosya kapatılır! Hedefe ulaşılmış, boyun eğmeyen asi, öne çıkan eski köle linç edilmiş, geride kalan bütün Kara adamlar boyun eğmeleri için terör ve dehşetle sindirilmiş, boyun eğmeyi reddetmeleri halinde onları neyin beklediği gösterilmiştir.

Gerçi bazı filmlerde birkaç "iyi" beyaz adam tarafından konu ele alınıp açığa çıkartılır ve "kötü" beyaz adamlar cezalandırılır, ama bu bile ancak filmlerde vardır. Gerçekte ise 1950'lere hatta 60'lara kadar Ku Klux Klan denen bu faşist çeteler ABD'nin Güney Eyaletlerinde linç ayinlerini yaygın biçimde sürdürdüler. Bir dönem ABD'de devlet başkanlığı üzerinde söz sahibi oldukları ve yüzbinlerce insanın katıldığı ırkçı gösteriler yaptıkları biliniyor. Özellikle 1960'lardan itibaren gelişen ve 70'li yılların ilk yarısında çok geniş etkinlik kazanan Kara Panter Partisi ve diğer siyah hareketlerin etkin mücadeleleriyle bu faşist çeteler ezilip ortadan çekilmek zorunda kaldılar.

Trabzon'da başlatılan Eskişehir, Samsun, Sakarya'da devam ettirilmeye çalışılan tutsak ailelerine yönelik linç girişimleri bize, bu ırkçı-faşist Ku Klux Klan ayinlerini hatırlattı. Tek fark olarak ülkücü denen bu faşist güruhun cübbeleri, kukuletaları yoktu. Kimlerin linç edileceğini ise bu kez derilerinin rengi değil, Genelkurmay belirliyordu... Bizzat Genelkurmay başkanı, Newroz'dan hemen sonra "sözde vatandaş", "gerçek vatandaş" ayrımını yaparken, faşist devletin gerçek vatandaşlarına, "sözde va-

andaş"lara karşı harekete geçme işaretini veriyordu. Devletin en üst ağızlarından bayrak histerisi körüklendi; işareti alan sivil faşist çeteler derhal polisle beraber harekete geçti: Trabzon, Eskişehir, Samsun, Sakarya'da huşu içinde linç ayinleri düzenlediler.

Burada sermayeyi ve devleti, bayrak gibi bir sembolü kullanmaya iten nedenler önemli. Sermaye, bütün burjuva güçleri, düzen güçlerini "vatanın bölünmezliği" ve "bayrak" etrafında toplamaya, kendi güçlerini tahkim etmeye çalışıyor. Karşı-devrimi bütün güçlerini birleştirmeye zorlayansa, birleşik devrimimizin gelişiminden başkası değil. Devrimin bu hızlı gelişimi her gün yaşanan olaylarda açık seçik görülüyor.

AKP hükümeti iş başına geldiğinden bu yana tekelci faşist basın, gerçekliği ter-yüz edip yansıtmadaki bütün maharetini gösterdi. Ekonomide mucizeler yaratılmıştı; dünyada büyüme rekorları kırılmıştı, enflasyon neredeyse sıfıra eşitlenmişti vb. vb... Sadece ekonomide değil elbette. AB üyelik sürecinde hükümet "dev adımlar" atmıştı, "devrim" üstüne "devrim" yapmıştı: Anayasalar, yasalar, mevzuatlar, vs. vs... Bütün bunları yazarken, hedefledikleri tek şey biraz zaman kazanmak, emekçi sınıfları ve halkları bir beklenti içine sokarak devrimci yönelimden ve devrim yürüyüşünden alıkoymaktı.

Tekelci faşist medyanın ve burjuva sınıfın bütün yol ve yöntemlerle harekete geçirdiği yalan bombardımanı başarılabildiği bu kadardır. Buna karşı başta işçi sınıfının özelleştirmelere ve işten atmalara karşı yeni bir ivme kazanan eylemleri olmak üzere, Kürt halkı ve bütün emekçi yığınlar sağlık, eğitim, işsizlik gibi onlarca yıldan beri üst üste biriken sorunlarının çözümü için daha güçlü biçimde harekete geçti.

Son birkaç aylık süreçte yaşanan emekçi yığınların eylemlerine bakıldığında bile sermayenin korkusunun ve bu korkuyla gerçekleştirilen linç ayinlerinin nedeni anlaşılıyor. 2005 Ocak-Şubat aylarında başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın yolu, her gittiği yerde işçiler, küçük üreticiler ve çiftçiler tarafından kesildi: Kayseri'de besiciler Et Balık Kurumu'nun kapatılmasından ve et fiyatlarındaki düşüştü şikayet ederken, Mersin'de çiftçiler limonları dalda bıraktıklarını, Diyarbakır'da pamuğun tarlada çürümeye terk edildiğini belirtiyor, sorunların çözümünü istiyorlardı. Bursa'da Bursaray işçileri, Ulupınar'da orman işçileri, Konya'da belediye işçileri vd... başbakanın

yolumu kesiyorlardı. Ocak ayının son günlerinde Adana TEKEL işçileri “Sermaye Mezara Emek İktidara” sloganlarıyla başbakanın konvoyunun önüne yatıyor, yerlerde sürüklenerek gözetilme alınıyorlardı.

Ocak ve Şubat ayı boyunca İzmit SEKA’da başlayan eylem dalga dalga her yere yayıldı. Mart ayının kızılığ bütünü eylemlere damgasını vuran asıl yan oldu. 6 Mart’ta başlayan 8 Mart eylemleri günlerce sürdü, tartışıldı. Newroz ise Mart ayındaki devrimci kitle eylemlerinin doruğuydu: Elliden fazla kentte Kürt halkından ve bütün emekçi sınıflardan milyonlarca kitle özgür bir yaşama olan özlemlerini haykırırken, sermayenin korkusu paniğe dönüştü.

Proleter iç savaşın gelişimiyle paniğe kapılan sermaye ve devlet, bayrak gibi bir sembolü kullanarak yığınlar içindeki yarınsamalı bilinçten faydalanıp şovenizmi körükleyerek, karşı-devrimin kitle tabanını harekete geçirmeye çalıştı. Bütün çabaları-

na rağmen çok sınırlı sayıda bir gücü so-kağa dökemediler. Tekelci faşist medyanın fazla mesaisi de sonuç vermedi; bayrak histerisini toplumun geneline yayamadılar.

Buradan şu önemli sonucun çıkarılması gerekiyor: Karşı-devrimin kitle tabanını sınırlıdır; ama bir devrim her zaman karşısında bir karşı devrimi örgütleyerek gelişir. Burada hemen küçük-burjuva hareket gibi hezeyana kapılmamak gerekiyor. Ve yine onlar gibi burjuva ideolojisinin argümanlarıyla insanlara gitmemenin önemi bu süreçte daha iyi anlaşılıyor. Vatan, ulusal bağımsızlık vb. şeyler, emekçi sınıflar arasında bilinç bulanıklığı yaratıyor. Bu şekilde bir propagandayla yığınları yanına çekebileceklerini düşünenler, işçi sınıfı ve emekçi halka devrim bilinci götürmüyorlar aksine onlardaki önyargıları kökleştiriyorlar.

Son dönemdeki faşist saldırılar, en çok burjuva sendikacıları ve küçük-burjuva çevreleri ürküttü. Tıpkı Ku Klux

Klan’ın linç ayinlerinde kulübelerinin aralıklarından, saklandıkları yerlerden dehşet içinde olan biteni izleyen diğer Kara adamlar gibi, Trabzon ve diğer yerlerdeki linç törenlerini gömüldükleri koltuklarından dehşet içinde titreyerek izleyen burjuva sendikacılar ve küçük-burjuvalar, yarım yamalak attıkları adımdan apar-topar vazgeçtiler: Burjuva sendikacılar, küçük-burjuva hareketi de peşlerine takarak; geçen sene konakladıkları Yenikapı sahillerinden Kadıköy sahillerine kaçma kararı aldılar.

Küçük-burjuva hareket her ne kadar geri çekilse de, bayrak histerisi ve Türkiye Ku Klux Klan’ı olan, kendilerine “ülküci” vb. diyen faşist güruhun linç ayinleri asıl olarak birleşik devrimimizin karşısında, proleter iç savaşın her yerdeki gelişimi karşısında paniğe kapılan sermayenin aklını kaçırdığının bir göstergesidir. Ama burjuvazi ne yaparsa yapsın, kazanan devrim olacaktır, proletarya ve ezilen halklar olacaktır. □

Taksim'e Çıkan MBP Üyelerinden Savcılıkta Basın Açıklaması

1 Mayıs'ta Taksim'e çıkan Mücadele Birliği Platformu üyeleri, çıkarıldıkları mahkemece serbest bırakıldıktan sonra, Beyoğlu Cumhuriyet Savcılığı bahçesinde basına açıklama yaptılar. Açıklamada, 77 1 Mayıs'ında 500 bin emekçinin sosyalizm şiarı ile Taksim Meydanı'nı doldurduğunu, ancak devletin 34 emekçiyi katlettiğini; 89 1 Mayıs'ında ise M.Akif Dalcı'nın polis tarafından katledildiğini, bu nedenle

Taksim Meydanı'nın isminin Kızıl Meydan olduğunu söyleyen platform üyeleri, devletin sürekli işçi sınıfına kapattığı alanı Leninistlerin özgürleştirdiğini, her sene kendilerine saldıran polisin bu 1 Mayıs'ta ise otobüs içinde de yoğun biber gazı sıktıklarını, İstanbul Emniyet Müdürlüğü önünde sabaha kadar otobüs içinde bekletildiklerini söylediler. Kendilerine, izinsiz toplu gösteri yürüyüş kanununa muhalefet, polise aktif mukavemet ve kamu malına zarar suçlarından dava açıldığını açıklayan Mücadele Birliği Platformu üyeleri, adliyeden ayrıldılar. □

İSTANBUL İHD'DE BASIN AÇIKLAMASI

1 Mayıs'ya Taksim'de polisin yoğun saldırısına maruz kalan Mücadele Birliği Platformu üyeleri, 3 Mayıs'ta İHD'de basın açıklaması düzenledi. Platform adına konuşan ve polisin Taksim Meydanı'ndaki saldırısında dudağı patlayan Dilek Gül açıklamada; “1 Mayıs geleneğini yaşatmak, 1 Mayıs'ı özüne uygun bir şekilde Taksim Meydanı'nda kutlamak için Taksim Meydanı'na çıktığımız anda çevik kuvvet polisinin vahşi saldırısı ile karşı karşıya kaldık. 1979 sıkı yönetimi ile konmuş ve 12 Eylül faşist diktatörlüğü tarafından resmileştirilen Taksim yasağı, her türlü gösteriye, kutlamaya vb açık; uluslararası proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs kutlamalarına kapalıydı.

Biz ‘Taksim’den vazgeçmek devrimden vazgeçmektir’ diye hep söyledik.

Bu sene de devrimci 1 Mayıs Taksim'de kutlandı. Poli-

sin vahşice saldırısına rağmen Mücadele Birliği, Devrimci İşçi Komiteleri (DİK), Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) Taksim Meydanı'na çıktı. Ve Proletaryanın kızıl bayrağı o alanda dalgalandı; devrim ve iktidar sloganları o alanda yankılandı. Mücadele Birliği Platformu, devrim konusundaki ısrarını, söylediğini yaparak bir kez daha gösterdi. Saat 12.00’de yapılacağı ilan edilen kutlamaya, iki ayrı noktadan çıkıldı. Ağır hakaret ve darba maruz kaldık. Bir çoğumuz saçlarımızdan çekilerek yerlerde sürüklendik. Bu durum, bizi bindirdikleri İETT otobüsünde de sürdü. Fiziki saldırıların yanı sıra, üzerimize biber gazı sıkıldı. Mücadele Birliği Platformu, 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda ölümsüzleşen işçilere, emekçilere yaraşır bir şekilde, 1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanı'nda kutladı. Baskı ve işkencelere rağmen, burjuvazi bunu engelleyemedi, engelleyemeyecek. Bir gün işçi sınıfı ve emekçiler, 1 Mayıs'ı orada, Kızıl Meydan'da özgür bir şekilde kutlayacaklar. Buna olan inancımız sonsuzdur” dedi. Çeşitli yerlerinden yaralı olan diğer arkadaşların konuşmalarından sonra basının sorduğu sorular cevaplandı; ve tan sonra, basın açıklaması sona erdi. □

Ve işte sabah oldu. Tıpkı daha önceleri olduğu gibi. Neydi bu sabahı, bugünü diğer günlerden ayıran. Bugün, coşkunun, heyecanın zirveye ulaştığı gündü... 1 Mayıs'tı...

Sabahın erken saatlerinde kalkan işçiler, öğrenciler, işsizler, emekçiler, devrimciler, sosyalistler, partiler, dernekler, sendikalar vs. son hazırlıkları yapıyorlardı. Bu sene "resmi kutlamalar için belirlenen alan Kadıköy'dü. Pekiyi ama, madem ki 1 Mayıs Kadıköy'de kutlanacaktı. Neden Taksim Meydanı yüzlerce polis tarafından kuşatılmış, medyanın en ufak bir seste hareketlenmesini gerektirecek bir hal almıştı? Medyanın kendi aralarındaki konuşmalarına tanıklık ediyoruz: "Acaba nereden gelecekler", "kaç kişi çıkarlar acaba", "Ya bunlar niye her sene Taksim'e çıkıyorlar?". Herkesin heyecanlı bir bekleyişte olduğu esnada Meydana doğru bir ses yükseliyor "Yaşasın 1 Mayıs-Biji Yek Gulan". Evet bunlar onlardı. Geçen sene Taksim Meydanı'nda olan grup ve ondan önceki sene de ve ondan önceki...

Önce İstiklal Caddesi'nden bir pankart beliriyor; "Yaşasın 1 Mayıs-Biji Yek Gulan / Mücadele Birliği" ve arkasında bir tane daha "Yaşasın 1 Mayıs" ve bir tane daha "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği-DİK". Ellerinde kızıl bayraklar, üzerlerinde Deniz Gezmiş baskılı tişörtler kuşlamaları, pan-

TAKSİM 1 MAYIS ALANI'NDA DEVRİMCİ 1 MAYIS

kartları ve yüreklerinde Taksim'e çıkmanın onuru, gururu ile çıktılar. Ve artık Mücadele Birliği girmişti meydana; karşılarında sermayenin kolluk güçleri... Yaşanan kısa süreli bir tartışmadan sonra kızıl bayrakların sopaları polislerin üzerine inmeye başlıyor. Bunun üzerine karşı devrim, vahşiliğini artırdığı kadar arttırıyor. Artık kitlenin çevresi polis yığınağıyla iyiden iyiye sarılmış durumda, çemberin içindekilere azgın köpekler gibi saldırıyorlar. Gözaltına alınan her Leninist, "Yaşasın 1 Mayıs" diye haykırıyordu. Tıpkı 77'de proletaryanın dediği gibi, tıpkı 89'da olduğu gibi. Tavır net, inanç sonsuz. Tek tek hazırda bekletilen İ.E.T.T otobüsüne bindirildiler.

Dışarıdaki çatışma artık otobüs içerisindedi. Leninist tavır üzerine şaşkınlığa uğrayan polisler, gaz sıkarak eylemcileri etkisiz hale getirmeye çalışıyor. Daracık ve havasız

bir ortamda insanlar Nazi gaz odalarındaki gibi gaza tabi tutuluyorlar. Ve otobüsün içerisi gaz maskeli polisler tarafından biber gazıyla dolduruldu. Bunun üzerine otobüsün camları Leninistler tarafından çerçevesiyle birlikte söküldü. Biber gazından etkilenen Leninistlerin bir kısmı zorla çevik kuvvet otobüsüne bindirildiler.

Otobüslerin içinde çatışmalar devam ederken bir grup da Taksim Metroso önünde kızıl bayrakları, işçi tulumları ve "Mücadele Birliği" pankartıyla basın açıklaması yaptılar. Açıklama sonrası dağılan kitle, 1 saat sonra tekrar İstiklal Caddesi'nden yürüyüşle Taksim Meydanı'na çıktı. Çevik kuvvet polisleri tarafından önu kesilerek çembere alınan kitle, polisin ögle saatlerinde vahşi bir şekilde saldırarak gerçekleştirmiş olduğu gözaltıları protesto etmek amaçlı bir basın açıklaması yapacaklarını duyurdu. Pankart açan ve basın açıklamasını gerçekleştirmeden dağılmayacaklarını söyleyen kitleye polis burada vahşi bir şekilde saldırı ve gözaltına aldı.

Taksim, her sene olduğu gibi bu sene de Leninistler tarafından zapedilmişti. Eylemciler, polis otobüsleriyle götürülürken, sloganları Taksim 1 Mayıs Alanı'nı çınlatmaya devam ediyordu. □

Bu sene Antep'te bin 500 kişinin katıldığı 1 Mayıs eyleminin sönük geçtiğini söyleyebiliriz.

Çalışmalarımıza günler öncesinden başladık. 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Alanı olduğunu, ulaşabildiğimiz herkese anlattık ve ulaşabildiğimiz birçok insanda, Taksim özlemlerinin ne kadar yoğun olduğunu da çalışmalarımız esnasında gördük. Yine "1 Mayıs'ta Taksime" afişlerimizi de Antep'in birçok mahallesine ve şehir merkezine yapıştırdık. 1 Mayıs'tan bir gün önce de Taksim'e gidebilecek arkadaşlarımızı yolcu ettik ve Antep'teki 1 Mayıs hazırlıklarımızı tamamlayarak 1 Mayıs'ı beklemeye başladık.

1 Mayıs günü sendikalar ve diğer kurumlar İstasyon Meydanı'na farklı farklı kollardan yürüyeceklerini belirtti. Biz de Mücadele Birliği Platformu. olarak Balıklı Parkı'na toplanma yeri olarak belirledik. Saat 11.00'de Balıklı Parkı'nda "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak, Mücadele Birliği" pankartımızı açarak arkadaşlarımızın gelmesini bekledik. Arkadaşlarımız geldikten sonra, daha önceden belirttiğimiz gibi İstasyon Meydanı'na doğru yürümeye başladık Yürüyüş esnasında sık sık "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak", "Yaşasın Kürt-Türk Halkının Mücadele Birliği", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Devrim Yolunda Leninist Saflara", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Dısa Dısa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek" sloganlarını attık. Yürüyüş esnasında sloganlarımızı duyan insanların kimisi sloganlarımıza katıldı, kimi yanındakilere "bunlar bizimkiler" dedi, kimileri de alkışlarla destekledi. Sendikaların hemen ardından alandaki yerimizi aldık.

Alanda pankartımıza ilgi yoğundu. Pankartımızı gören ve sloganlarımızı duyan birçok kişi yanımıza gelerek bizleri tebrik etti. Birçok kişiyle sohbetler geliştirdik. Tanıştığımız kişilerle

ANTEP'TE 1 MAYIS

sohbetlerimizde, bu sloganların uzunca bir aradan sonra yeniden ve canlı bir şekilde atılmasının çok önemli olduğunu ve Antep halkının bu sloganları geçmişinden çok iyi bildiğini konuştuk.

Bu esnada DİSK, KESK ve Türk-İş temsilcileri de kürsüden konuşmalar yaptı, türküler söylendi, halaylar çekildi. Özellikle, Denizler için yazılmış "Şarkışla" ezgi-

si esnasında bir çok kişinin duyulduğu gözlemlendi. Ezginin ardından bizler de denizlerin asıl yoldaşlarının Leninistler olduğunu gösteren "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" sloganını gürlük bir şekilde haykırdık.

Genel olarak olmasa da bizler açısından oldukça coşkulu ve verimli geçen miting, saat 14.00'e doğru sona erdi. Eylemin sonunda attığımız sloganlarla da eyleme son noktayı koymuş olduk:

"1 Mayıs Bizimle Özgürleşiyor", "Taksim Bizimle Özgürleşiyor", "1 Mayıs Kızıldır Kızıl Kalacak", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak"

Eylemin sonundaki sessizliği yırtan bu sloganlarımız, 1 Mayıs'ı işçi sınıfının ve emekçilerin kapitalizme karşı savaş günü olmasından çıkartıp, eğlence gününe dönüştürmeye çalışanların çabalarının boşa çıkarılacağı mesajını veriyordu.

Eylemin hemen ardından 25 kişilik değerlendirme toplantısında da eylemi değerlendirdik. Genel olarak diğerlerinin aksine bizim oldukça coşkulu olduğumuz, ayrıca sloganlarımızın alandaki en ileri ve süreci karşılayan sloganlar olduğu ve bundan sonraki eylemlerde daha güçlü, daha kitlesel ve daha hazırlıklı çıkmamız gerektiği sonuçlarını çıkardık.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

ANTEP/Mücadele Birliği Platformu

BİN SELAM OLSUN KIZIL 1 MAYIS SAVAŞÇILARINA

Türkiye ve Kürdistan işçi-emekçilerinin devrim savaşçılarına, Denizlerin yoldaşlarına, yoldaşlarımıza bin selam...

Devrimci 1 Mayıs, işçi-emekçilerin kapitalizme karşı kavga günü... Ve umudun ordusu, umudun çocukları bu kavga gününde, faşizmin tüm tehditlerine, tüm baskılarına ve şiddetine rağmen Kızıl 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı Taksim'de devrimci proletaryanın kızıl bayraklarını, dalgalandırdılar. Ve bir kez daha faşist devletin suratına "Yaşasın 1 Mayıs!", "Biji Yek Gulan", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeg'in Olacak" şiarlarını haykırdılar. Kızıl 1 Mayıs savaşçıları, tekrar ve tekrar dosta ve düşmana kızıl 1 Mayıs Alanı Taksim'de "Zafere Kadar" devrimi ve sosyalizmi savunacaklarını, bedeli ne olursa olsun gösterdiler.

Kendi korkularını, kaygılarını işçi-emekçilere yükledikten sonra, sırtını Kızıl 1 Mayıs Alanı Taksim'e dönüp, burjuvazinin "sağduyu" çağrısına "provokasyona" gelmeyecek olumlu yanıt veren ve reformizmin peşinden sürüklenip "Reformist 1 Mayıs'a gidip "işçi bayramı"nı kutlayan(!) "ortalama sol"a diyebileceğimiz tek bir şey var: Hani 1 Mayıs Alanı Taksim'di? Sanırsız yine yönünüzü şaşırdınız!.. Faşizmin "sağduyu" çağrısına, uyup "provokasyona" gelmeyecek, burjuva

sendikacılarla, reformizmle kol kola, omuz omuza reformist 1 Mayıs'ı kutlayanları(!) işçi-emekçilerin kutlamayacağını biliyoruz. Bizler alkışlarla değil, düşmanın dış gıcirtısıyla devrim ve sosyalizm mücadelemizi sürdürmeye ve bunun gereği olan devrimci politikaları ne pahasına olursa olsun işçi-emekçilere götürmeye devam edeceğiz.

Kızıl 1 Mayıs'ta bir kez daha "CHE"likleşen bilinciniz ve yüreğiniz, Türkiye ve Kürdistan işçi-emekçilerinin yüzüne, yüreğine ve bilincine ışık olmaya, yol göstermeye devam ediyor. Kızıl 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı Taksim'de devrimi temsil eden "Yeni Evre'nin Bolşevikleri" yüreğinize, bilincinize sağlık.

Yoldaşlar; yüzünüzdeki gülümsemenin, yüreğinizdeki umudun, bilincinizdeki devrim ve sosyalizmin Türkiye ve Kürdistan işçi ve emekçilerinin yüzüne, yüreğine ve bilincine aktığının, ete kemiğe büründüğünün inancı ve coşkusuyla her birinizi tek tek, defalarca kucaklıyor, yürekte selamlıyorum...

Umut Kavgada... Gelecek Kavgada...

Akdeniz'den Bir Leninist

KARS'TA 1 MAYIS

Proletaryanın, enternasyonal olarak birleştiği ve mücadelesini perçinlediği bir gündür 1 Mayıs...

Burada Mücadele Birliği, HÖC, DGH ve YDG olarak sendikalarla görüşmelerimiz oldu; fakat tavırlarından ne gibi 1 Mayıs kutlayacaklarını anlamış değildik. Bizler emperyalist-kapitalist sistem ablukasının halka teşhir edilmesi ve onlara karşı tutumumuz konusunda tavizsizdik. Aksi halde dergi çevreleri olarak ayrı bir eylem yapma kararındaydık. Amacımız: 1 Mayıs'ı, Devrimci 1 Mayıs olarak kutlamaktı. Ve tahmin ettiğimiz gibi bir sonuç çıktı toplantıdan.

Saat 12.00'de alana doğru sloganlar eşliğinde yürümeye başlamıştık. Alana geldiğimizde farklı siyasetlerin pankartlarının açılması halkın dikkatini çekmişti.

"Emperyalist güçlerin, işgal ettiği yerlerde kendilerine yeni işbirlikçiler bulduğunu. Bunların Irak'ta Talabani-

Barzani ve Allavi gibiler olduğunu; Türkiye'deyse işbirlikçi AKP hükümetinin bulunduğu..." değindik.

"Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan!", "1 Mayıs Kızıldır, Kızıl Kalacak!" ve "Dünya Emeg'in Olacak!" sloganları atıldı.

Eylemde değişik yüzlerin bulunması bizi ne kadar sevindirdi ise faşist polisi de o kadar sinirlendirdi...

Mücadele Birliği olarak, burada ilk kez pankart açmanın mutluluğunu taşıyoruz.

Kars'ta önemli gelişmeler yaşanmıyor değil. Tüm baskılara, saldırılara karşı Kars'ta da kızıl bayraklarımız dalgalanmaya devam edecektir.

**FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMEGİN OLACAK!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN 1 MAYIS!**

Kars'tan Bir Mücadele Birliği Okuru

Bütün dünyada olduğu gibi emperyalist-kapitalist sistemin kalelerinden biri sayılan İsviçre’de de emekçiler 1

Mayıs’ı coşkuyla kutladılar. İşçi sınıfı ve diğer çalışan sınıflar İsviçre’nin hemen bütün kantonlarında meydanlara çıktılar. Zürih’teki 1 Mayıs kutlamaları ise merkezi olması nedeniyle en kitlesel ve etkili olanı idi.

Emperyalist- kapitalist sistemin “refah” ülkesi kabul edilen bu ülkede çalışan sınıfların 1 Mayıs’a olan ilgisi, emekçi sınıfların bilinç ve kapitalizme karşı mücadeleye eğilimini göstermesi bakımından önemli idi. Çalışan sınıfların uzun süredir kötüleşen koşulları, artan işsizlik, yaşam standartlarındaki hızlı düşüş, kapitalizmin “en sağlam kaleleri”nde dahi artık güvende olmadığını, devrimci mayalanmanın buralarda da oluşmaya başladığını gösteriyor. Üstelik, çalışan sınıfların ve devrimci güçlerin artan mücadele isteği sendikacıların engellemelerine rağmen gelişme gösteriyor.

Sendikacılar, Türkiye ve Kürdistan’dakileri aratmayacak biçimde burada da mücadelenin önünde engel durumundalar. İsviçre işçi sınıfının 1 Mayıs’ta alanlara gerçek anlamda taşınmamasının

İSVİÇRE’DE 1 MAYIS*

başlıca nedeni sendikacıların tutumudur. Sendikacılar, işçi sınıfının çok az bir kitlesini 1 Mayıs’a taşıyarak eylemlerin sönük geçmesi için ellerinden geleni yapmışlardır. Dünyanın her tarafından devrimci örgütlerin katılımı, Zürih 1 Mayıs kutlamalarına tam bir enternasyonalist ruh verdi. Nepal’den Sirilanka’ya, İran, Irak, Türkiye ve Kürdistan’dan Afrika ve Latin Amerika ülkelerine kadar dünyanın dört bir tarafından devrimci örgütler Zürih 1 Mayıs kutlamalarına katıldılar. Avrupa’da yükselen devrimci dalga, emperyalist-kapitalist sistemin bu “örnek ülke”sini de içine almaya başladı. 1 Mayıs 2005 kutlamaları ve ona kadar gelen sürecin ortaya koyduğu en önemli olgu budur.

İsviçre’den Leninistler

*Not: Elimize posta yoluyla ulaşan bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.

Proletaryanın kapitalizme karşı kavga ve enternasyonal dayanışma günü olan 1 Mayıs’ta, Almanya’dan Leninistler olarak, geçen yıllar olduğu gibi bu yıl da Stuttgart’daki eylemlere katıldık.

Geçmişte verilen mücadelelerin bir yan ürünü olarak Almanya’da resmi tatil günü ilan edilmiş 1 Mayıs’ta, bulunduğumuz kentler dahil, bir çok yerde kutlamalar yapılıyor. Ancak bunların çoğu satışların yapıldığı, alkollerin tüketildiği, mücadele yönü yetersiz kutlamalardır. Bunun birinci sorumlusu, sermaye sınıfıyla bütünleşmiş burjuva sendikacılardır. Özellikle küçük kentlerdeki yozlaştırma çabalarına karşı, Almanya solunun cılız etkisi, büyük kentlerdeki 1 Mayıs eylemlerini önemli hale getiriyor.

ALMANYA’DA 1 MAYIS İÇİN PLATFORM

Stuttgart çevresinde bulunan Anadolu Federasyonu, GIK-DER, ATIF ve ADHF taraftarlarının 1 Mayıs için oluşturdukları platform toplantılarına, biz de Mücadele Birliği Platformu olarak katıldık. Son yıllarda Stuttgart’daki 1 Mayıs gösterilerini yozlaştırmaya, içini boşaltmaya çalışan burjuva sendikacılara karşı tavır alan platform(Sosyal Yıkıma Emperyalist Savaşlara ve İşgale Karşı Birlik), ileride ayrı ve devrimci 1 Mayıs örgütlemek için alt yapı girişimlerinde bulundu. Görüşmeye çağırduğumuz Almanya solundan MLPD ve Sozialistische International kurumlariyla konuştuk. Sendikalar-dan ayrı 1 Mayıs olamayacağını söyleyen, olumsuz görüş belirten örgütlerden sonra, birlik olarak önce bir bildiri çıkardık. 1 Mayıs’ın mücadele ve enternasyonal dayanışma günü olduğunu belirten bildiri, Türkiye’deki faşist saldırıları da teşhir eden içeriğe sahipti.

Sendikal bürokrasinin 1 Mayıs’ı yozlaştırmaya çalıştığını, burjuva sendikacıların alttan gelen baskıdan rahatsız olduğu dile getiriliyordu. Burjuva sendikacıların bize karşı tavırlarının da teşhir edildiği bildirileri Almanca ve Türkçe olarak hazırlayıp bir hafta boyunca fabrika önlerinde dağıttık.

ALMANYA’DA 1 MAYIS*

Es Lebe Der 1 Mai! (YAŞASIN 1 MAYIS!)

Pazar günü saat 09:30’da belirlenen yerde toplandık. Daha önce belirlenmiş sıraya göre birlik olarak peş peşe kortejlerimizi oluşturduk. Kortejlerin en önünde, birliğin Almanca ortak pankartı vardı. Geçen yıla göre iki kat daha fazla katılımcının olduğu yürüyüşte Parti bildirilerini dağıttık.

Kortejimizde “TKEP/L”, “Es Lebe Der 1 Mai, EKM” ve Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” pankartları açıldı. Hepimizin elinde Parti veya CHE bayrakları vardı. Yürüyüşte sık sık “Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist”, “Aysun Yaşıyor, Sibel Yaşıyor, Murat Yaşıyor”, “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz”, “Yaşasın 1 Mayıs”, “Bijî Yek Gulan”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Disa Disa Serhıldan Bijî Azadiya Kürdistan” ve “Kürdistan Faşizme Mezar Olacak” sloganlarını attık. Geçen yıla göre daha fazla kitleyle katılan Kürtler, özellikle Kürdistan ile ilgili sloganlarımıza ortak oldular. Bir saat süren yürüyüş, Stuttgart Meydanı’nda bitti.

Almanya’dan Leninistler

*Not: Elimize posta yoluyla ulaşan bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.

TAKSİM 1 MAYIS DEVRİMCİ

Her yıl olduğu gibi bu yıl da iki ayrı 1 Mayıs kutlandı; bir farkla, her yıl Taksim 1 Mayıs Alanı dışındaki “alanlarda”, reformist 1 Mayıs kutlanıyordu, bu yıl “resmi 1 Mayıs” kutlandı. “Valiliğin krokisi”yle, “Valiliğin belirlediği alan” a gidenler, İstiklal Marşı’nın okunması ve son dönemdeki provokasyonlara konu olan bayrakların yanı başlarında dalgalanması ile “karnaval havasında” bir 1 Mayıs kutladılar. Bu anlamıyla hayal kırıklığına uğramamış oldular. Onlar “bayram havasında” bir 1 Mayıs kutlamaya hazırlanıyorlardı, tarih onlara daha cömert davranarak “karnaval havasında” bir 1 Mayıs armağan etti. Her ne kadar “sendikalara basınç yaparak” alana renklerini vermeyi düşünüyorlardıysa da, herhalde ya renk çok belirsiz olduğundan ya da basınç yetersiz olduğundan olacak sendikaların kılı bile kıpırdamadı ve yine bildiklerini okumaktan geri durmadılar. Anlaşılan burjuva sendikacılar bu tür “basınç”lara karşı şerbetliyidiler!

Ama zaten bunun böyle olacağı önceden belli değil miydi? Bazı gerçekliklerin farkına varmak için illaki yürünmüş yolları yeniden yürümek mi gerekiyordu? Daha başından sendikaların Kadıköy için devletle anlaşmasını ve alan konusunda başka her öneriye kapılarını kapatmasını “dayatma” olarak kabul edenler bu “dayatmaya” boyun eğdiklerinde eğik boyunlarını burjuva sendikacılar karşısında bir daha dikleştiremeyeceklerini bilmiyorlar mıydı? Kadıköy’e giderek “reformistlerin ve sendika bürokratlarının planlarını” nasıl suya düşürdüklerini bilemiyoruz ama bunu yaparak kendi deyimleriyle “Taksim’in gündemden düşürülmesi çabası”na hizmet etmişlerdir. Elbette “Taksim’in gündemden düşürülmesi çabası” her sene olduğu gibi bu sene de Leninistler tarafından bozulmuştur; ama ortalama solun yaptığı tam da budur. Biz,

1 Mayıs’ın nerede kutlanacağı sorusunun sıradan bir soru olmadığını, devrimci 1 Mayıs ile reformist 1 Mayıs’ı ayıran bir turnusol işlevi gördüğünü söylerken abartmıyorduk. İki ayrı 1 Mayıs’ı karşılaştıran herkes, Türkiye ve Kürdistan’da sınıflar mücadelesinin geldiği aşama itibarıyla hangisinin devrimin sıçramalı gelişimine hizmet ettiğini bulabilir. Bir yanda İstiklal Marşı’yla başlayan, tamamen burjuva sendikacıların inisiyatifinde gelişen bir 1 Mayıs, bir yanda daha ilk anda burjuvazinin kolluk güçlerinin saldırısıyla karşı karşıya kalan ama baştan sona Leninistlerin Taksim konusundaki ısrarını gösteren bir 1 Mayıs. Bir yanda davul zurna eşliğinde, halayların çekildiği bando mızika takımlarının arz-ı endam ettikleri bir 1 Mayıs bir yanda burjuvazinin kolluk güçleriyle hınca hınç bir çatışmanın yaşandığı bir 1 Mayıs. Bir yanda reformist bir 1 Mayıs, bir yanda devrimci bir 1 Mayıs.

Ayrışma ve Netleşme

Ortalama sol bu sene nasıl daha ta en başından “göğsünü yumruklayarak ve üstünü başını parçalayarak” reformist 1 Mayıs’a hazırlandıysa Leninistler de devrimci 1 Mayıs’a hazırlandılar. Sınıflar mücadelesinin geldiği aşamada sonucun böyle olacağı daha en başından belliydi. 1 Mayıs’a burjuvazi bir yanda hazırlandı, ortalama sol bir yanda ve Leninistler bir yanda. Sonuçlar açısından bakıldığında ilk iki çizgi niyetler ne olursa olsun keşişti ve tekleşti; proletaryanın devrimci sınıf partisinin çizgisi ise artık kitlelerin gözünde de netleşti. Yığınlar artık kimlerin mangalda kül bırakmayarak, her sene rotayı burjuva sendikacıların ve reformistlerin suyuna çevirdiğini ve kimlerin ısrarla ve kararlılıkla devrimci çizgide ısrarlı olduğunu ayırt edebilecek durumdalar. Sınıflar mücadelesinde, devrime öncülüğün mihenk taşı söylediğini yapmaktır. Bu 1 Mayıs, devrimin karşısında güçlü bir karşı-devrim örgütleyerek geliştiği bir döneme denk

YIS ALANINDA İ 1 MAYIS

geliyordu. Ve burjuvazi bir yandan yeni bir Abide-i Hürriyet'in önünü açarken bir yandan da Taksim 1 Mayıs Alanında olabilecekleri alttan alta tehdit ediyordu. Provokasyon olabileceğine dair söylentiler, işçi ve emekçilerin Taksim 1 Mayıs Meydanına yönelmesini engellemek için alttan alta yayılıyordu. Son dönemde Trabzon'da başlayıp başka yerlere de yayılan faşist saldırıların bir benzerinin Taksim'de de yaşanması işten bile değildi. Bu olmasa bile söylenmesi dahi katılımı engelleyebilirdi. Burjuvazi bu şekilde Taksim'i aklından şöyle bir geçirenlere aba altından sopa gösteriyordu; ama Leninistler de savaş bayraklarını çok önceden açmışlardı. "Taksim, Devrimdir, Onurdur, Özgürlüktür" diyen Leninistleri hiçbir güç o alana çıkmaktan alıkoyamazdı. Çıkılacak saatse öncesinden kamuoyuna deklare edilerek, yığınlara açık bir çağrı yapıldı. Bu açıktan açığa bir meydan okumaydı. Artık devrimin ve karşı-devrim cepheleleri, güçlerinin birbirine hücumu geçeceği saati beklemeye başlamışlardı. Ve vakit geldiğinde Leninistler, işçi sınıfı ve emekçilere verdiği sözün gereği olarak alana çıktılar ve orada devrimin sloganlarını haykırdılar. Leninistlerin çağrısına kulak verip o alana gelen insanlar vardı.

Bunların sayısının kaç kişi olduklarının hiçbir önemi yoktu. Önemli olan Lenin gibi politikada "gerçek gibi sade" olanı temsil edebilmektir. Önemli olan söylediğini yapabilmek, eylemimizle işçi sınıfı ve emekçilere devrim ve iktidarın yolunu gösterebilmektir. Oportünistlerin söyledikleriyle yaptıkları arasındaki uyumsuzluğu kitleler nezdinde teşhir edebilmektir. Bütün bunları başara-bildiğimizi, gerekli ayrışma ve netleşmeyi sağladığımızı düşünüyoruz.

Ümit ediyoruz ve inanıyoruz ki, işçi sınıfı ve emekçiler, 2006 1 Mayıs'ını 1 Mayıs Alanında Taksim Meydanı'nda bizimle birlikte kutlayacaklardır. Ne onları burjuvazinin peşine takmaya çalışan burjuva sarı sendikacılarının nede burjuva sarı sendikacıların peşine takılmaya hevesli ortalama solun dümen suyuna girmeyecek ve yüzlerini her koşulda proletaryanın çıkarını savunan Leninistlere çevireceklerdir. "Taksim'i kazanma"yı bir başka bahar bırakan ortalama solu itibar etmeyeceklerdir.

Olayların gelişimi devrimci yöndedir ve proletaryanın bağımsız sınıf çizgisini her geçen gün daha da derinleştirmektedir.

Devrim Biziz Biz Devrimiz

Ortalama sol bu sene nasıl daha ta en başından "göğsünü yumruklayarak ve üstünü başını parçalayarak" reformist 1 Mayıs'a

hazırladıysa Leninistler de devrimci 1 Mayıs'a hazırlandılar. Sınıflar mücadelesinin geldiği

aşamada sonucun böyle olacağı daha en başından belliydi. 1 Mayıs'a burjuvazi bir yanda hazırlandı,

ortalama sol bir yanda ve Leninistler bir yanda. Sonuçlar açısından bakıldığında ilk iki çizgi niyetler ne olursa olsun kesişti ve tekleşti;

proletaryanın devrimci sınıf partisinin çizgisi ise artık kitlelerin gözünde de netleşti. Yığınlar artık

kimlerin mangalda kül bırakmayarak, her sene rotayı burjuva sendikacıların ve reformistlerin suyuna çevirdiğini ve kimlerin

ısrarla ve kararlılıkla devrimci çizgide ısrarlı olduğunu ayırt edebilecek durumdalar. Sınıflar mücadelesinde, devrime öncülüğün mihenk taşı söylediğini yapmaktır.

DÜNYADA 1 MAYIS

“Keş- ke Yoldaş Stalin Burada Olsaydı”

Rusya’da 1 Mayıs Yüzbinlerce sendika üyesi, kitle örgütü temsilcisi ve öğrenci tarafından kutlandı. Ülke çapında yapılan eylemlere 2 milyondan fazla işçi ve emekçi katıldı. Moskova’da gerçekleşen iki ayrı mitingde ise binlerce sendika ve Federasyon üyesi eylemlere Lenin ve Stalin’in resimleri ile katıldı. “Halk Karşısı Hükümet Kahrolsun”, “Kahrolsun Sömürgeci Kremlin Rejimi” gibi sloganlar atıldılar.

Vladivostok kenti ve Sibirya’nın Omsk ve Krasnoyarsk bölgelerinde ise, “Keşke Yoldaş Stalin Burada Olsaydı” yazılı pankartlar dikkat çekti.

Latin Amerika’da 1 Mayıs

Küba’da başkent Havana’da Devrim Meydanı’nı dolduran milyonlarca insan, 1 Mayıs’ı kutladı. Küba lideri Fi-

del Castro yaptığı konuşmada ABD emperyalizmine meydan okudu ve

“...insanlık tarihinin en güçlü imparatorluğu önünde, bu görkemli meydana dimdik duruyoruz”. Küba’daki kutlamalara bu yıl eski Nikaragua devlet başkanı Daniel Ortega da

katıldı.

Venezüella’nın başkenti Caracas’ta da 1 Mayıs görkemli bir şekilde kutlandı. Devlet başkanı Chavez’in de katılıp marşlar söylediği kutlamalarda, ABD emperyalizmi, eleştiri oklarının hedefi oldu. Chavez, yaptığı konuşmada “biz, ekonomik devrimin sadece ilk adımlarını atıyoruz” dedi. Chavez, gösteri sonrası yaptığı açıklamada ülkeye “yeni sosyalizm”i getirmek için daha fazla ilerleme kaydedeceklerini söyledi.

Brezilya’da özellikle Topraksız Köylüler Hareketi’nin yoğun katılımıyla 1 Mayıs kutlaması yapıldı. Yaklaşık 1 milyon insanın katıldığı kutlamalarda artan işsizlik oranları, enflasyon vb eleştirildi.

‘Almanya’da Faşizme Geçit Yok’

Almanya’da düzenlenen miting ve gösterilerde kapitalizm karşıtlığı sloganlar yükseldi. Almanya’nın değişik şehirlerinde gösteri başvurusunda bulunan faşistler hiçbir yerde yürütülmedi. Faşistlere gösteri yapmaları için izin verilen alanlar işçi ve emekçiler tarafından işgal edildi. Birçok yerde çatışmalar yaşandı.

Viyana’da Seçim Çağrısı

Avusturya’nın başkenti Viyana’da Sosyal Demokrat Parti’nin (SPÖ) dü-

zenlediği 1 Mayıs gösterisi, muhalefetin hükümetle hesaplaşmasına sahne oldu. Kent merkezindeki Belediye Sarayı önünde toplanan 150 bine yakın emekçiye konuşan SPÖ’lü politikacılar, sağcı koalisyonun ülkeyi yönetemediğini söyleyerek erken seçim çağrısında bulundu.

1 Mayıs nedeniyle ülke genelinde

tren, otobüs, tramvay ve metro gibi kamu taşıtlarının seferleri öğlen saatlerine kadar yapılmadı.

Fransa’da Alanlar Doldu

Fransa’nın tüm büyük kentlerinde 1 Mayıs’ta emekçiler meydanları doldurdular. Genel İş Konfederasyonu (CGT), Eğitimciler Sendikası (FSU), Otonom Sendikalar Merkezi (UNSA) ve SUD-Solidaires sendikaları, 1 Mayıs yürüyüş-

lerine katıldılar. Dört sendika merkezinin ortak çağrısında, Sendikaların 1 Mayıs gösterilerinde ileri sürdükleri temel talepler "İş, ücret, dayanışma, sosyal haklar ve kamu hizmetlerinin iyileştirilmesi" oldu. Paris'te 1 Mayıs yürüyüşü, saat 14.00'de Cumhuriyet Meydanı'nda başladı. Onbinlerin yer aldığı yürüyüşe, Fransa İşçi ve Gençlik Dernekleri Federasyonu da (DİDF) katıldı.

Fransa genelinde 130 kadar 1 Mayıs gösterisi yapıldı. Başkent Paris'te dörtten fazla büyük gösteri düzenlendi. Paris'te ise 1 Mayıs yürüyüşü, saat 14.00'de Cumhuriyet Meydanı'nda başladı. Onbinlerin yer aldığı yürüyüşe, Fransa İşçi ve Gençlik Dernekleri Federasyonu da (DİDF) katıldı.

Asya Ülkelerinde Hükümetler Uyarıldı

1 Mayıs, Asya ülkelerinde milyonların katıldığı büyük miting ve gösterilerle karşılandı. Japonya, Kore, Çin, Endonezya, Hindistan ve Pakistan'da düzenlenen eylemlerde hükümetler uyarıldı.

Militaristleşmeye Karşı 1 Mayıs

Japonya'da yüzbinlerce işçi ve e-

mekçi, eylemlerde nükleer silahların tüm dünyada yasaklanmasını talep etti. Gösterilerde, vergilerin artırılması ve ülkenin uluslararası çatışmalarda daha aktif yer almasına yol açacak olan anayasa değişikliği planlarına karşı çıktı.

Ülke çapında 350'den fazla miting yapıldı ve katılımlar milyonlarla ölçüldü. Başkent Tokyo'daki mitinge 50 binden fazla işçi ve emekçi katıldı.

Çin'de 1 Mayıs, bir haftalık resmi tatilin ilk günü olarak, festival havasında geçti. Hong Kong'da ise 2000'e yakın işçi hükümet binasına yürüdü. Eylemde asgari ücret uygulamasının başlatılması, çalışma saatlerinin sabitlenmesi ve toplu iş sözleşmesi talep edildi.

Endonezya'daki mitinglerde ücretlerin artırılması ve işten atmaların ya-

saklanması istendi. Gösterilere onbinlerce kişi katıldı.

Hindistan'da milyonlar 1 Mayıs'ı alanlarda kutladı. Hindistan ve komşu Pakistan'daki mitinglerde ortak talep ücret artışı, iş güvencesi ve taşeronlaşmanın yasaklanması oldu.

Tayland'da binlerce işçinin katıldığı 1 Mayıs eylemlerinde, asgari ücretin artırılması temel talep oldu.

Kore ve Filipinler'de 1 Mayıs

Kuzey Kore'de 1 Mayıs, başkent Pyongyang ve diğer kentlerde görkemli törenlerle karşılandı. Güney Kore'de ise Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu (KCTU), bir miting yaptı. Mitinge yaklaşık 30 bin işçi katıldı. İşçilerin coşkusu ve disiplini dikkat çekti.

Filipinler'in başkenti Manila'da yaklaşık 10 bin kişi toplandı. Bangladeş'te de binlerce işçi, asgari ücret uygulamasının başlatılmasını ve çalışma koşullarının iyileştirilmesini istedi. Başkent Dakka'da 10 bine yakın işçi yürüdü. Kamboçya'da ise hükümet 1 Mayıs eylemlerini yasakladı. □

KAPİTALİZMDE DOĞANIN VE İNSANIN İSYANI

Dünyanın oluşumundan günümüze, yaklaşık 4,5 milyar yıl geçti.

İnsanın insanlaşma ve özgürleşme serüveni 1 milyon yıldır sürüyor.

Organik alemin tarihi gelişmesi, tabiatın evrimi, doğal ayıklanma (seleksiyon) canlıların “yalnızca en uygun olanlarının hayatta kalması”, değişmesi, üremesi, çoğalması sonucu bugünkü niceliğine ve niteliğine ulaştı.

Bugün dünyada yaklaşık 6 milyar insan yaşıyor. Sahi insan nedir? Doğanın en yüksek ürünü...

Charles Darwin, insanın hayvan soyundan türeyişinin bilimsel açıklamasını yapmıştı. Burada Freidrich Engels’in sözüyle söylemek gerekirse, “insanı hayvanlar aleminden ayıran emek, tutarlı konuşma ve ilkel kümelenme gibi sosyal sebeplerdir.” Kısaca söylesek, insan düşünen, aklını kullanarak yaşamını bilinçle düzenleyen, alet yapma ve üretme yeteneğine sahip, üreten ve paylaşan memeliler sınıfına giren, sosyal ve toplumsal dayanışma içinde olan bir varlık.

Eğer insanı bu özelliklerinden; yani düşünme, aklını kullanma ve yaşamını bilinçle örme, üretme, paylaşma, sosyal ve toplumsal dayanışma içinde olmaktan çıkarırsanız, insandan geriye ne kalır...

Hemen söyleyelim, en hafif deyimle en ilkel yanı, yani güdüleri ile hareket eden, yiyen, içen, çıkarıcı, soyunu üreten ve uyuyan, Charles Darwin’in dili ile söylesek maymunu yanı kalır. Kısaca hayvan yanı kalır.

İnsanın insanlaşması ve özgürleşmesi, uğruna büyük bedeller ö-

denerek gerçekleşti. Açlık, yoksulluk ve savaşlar, soykırımlar, emekçi sınıfların en bilinçsiz en örgütsüzlerinin en güçsüzlerinin ya da güçlerinin farkına varamamış, bu nedenle yeterince mücadeleye atılmamış yığınların kaderi oldu...

Bugün dünyada saatte bin kişi, yirmi dört saatte yirmi dört bin kişi açlıktan ölüyor. Dünyanın dörtte biri, yani bir buçuk milyar insan, günde bir doların altında bir para ile açlık sınırının da altında yaşam savaşı veriyor. Yine bir buçuk milyar insan, işsiz ve sosyal gelecekte yoksun yaşıyor.

Oysa açlıktan ölümü durdurmak, yılda otuz trilyon geliri olan emperyalist-kapitalist dünyanın günde bir dolar ayırması ile mümkünken, bu yapılmıyor. Askeri harcamaları milyar dolarlarla, trilyon dolarla açıklanan ABD, İngiltere ve diğer emperyalist ülkelerin askeri harcamaları neyi gösteriyor?

Bilimsel teknik gelişmenin düzeyi uzayı fethediyor, ama insanlar açlıktan ölüyor. Bilim ve teknik, emperyalist tekellerin elinde doğanın ve insanın mahvı için kullanılıyor.

İnsanlığın ilk evresinde ilkel komünal toplumda insanların doğaya karşı savaşımı, doğada kalabilmek, varlığını sürdürebilmek, soyunu üretebilmek ve ihtiyaçlarını karşılayabilmek içindi. İhtiyaç fazlası üretim özel mülkiyeti, sınıflı toplumu ve nihayetinde sınıf savaşlarını, iç savaşları gündeme getirdi.

Öyleyse rahatlıkla söyleyebiliriz ki, bu durum niyetlerden de bağımsız bir şekilde işleyen, özel mülkiyete dayalı kapitalist sistemin işleyiş yasalarının doğal sonucudur. Küresel iç savaştır. Kısaca söylesek, emperyalist-kapitalist sistem, tüm zenginliklerin ve güzel-

liklerin gerçek sahibi işçileri, emekçileri, yoksul köylüleri yaşamdan kovuyor, doğayı tahrip ediyor, doğanın yıkımını hızlandırıyor...

Şimdi bilim dışı olan kapitalizm, bilimden aldığı güçle bilime, bilimsel olan her şeye saldırıyor. Ve bilim burjuva sınıfın elinde dünyayı yıkıma götüren bir silah olarak kullanılıyor.

Kapitalizmi Yaşamdan Kovalım

Aslında bilimsel teknik gelişmenin ulaştığı düzey, bütün insanlığı onurlu, özgür ve mutlu yaşatabilecek düzeye çoktan vardı. Ekonomi biliminin gösterdiği verilere bugünkü üretimin teknik düzeyi ile, günde iki saatten az bir çalışma ile insanlığın azami ihtiyaçlarını karşılamak mümkündür ve zorunludur. Bu iki saatin dışında, insanların geriye kalan boş zamanlarını kültür, sanat, edebiyat, felsefe ile uğraşarak mutlu bir şekilde geçirmeleri, sosyal güvenliği sağlamış, doğa ile uyum içinde yaşamaları mümkün ve hatta bir zorunluluk olarak kendini dayatıyor. Çünkü; emperyalist-kapitalist sistem, kendi varlığını sürdürürebilmek için üreten insanı üretimden koparıyor, yaşamdan kovuyor, doğayı tahrip ediyor, yıkıma uğrattırıyor.

İnsanı ve doğayı yıkıma uğratmasının altında yatan şey; kapitalist genişletilmiş yeniden üretimi yapmanın zorunluluğudur. Kapitalizm bilim dışıdır, akıl dışıdır, insanlık dışıdır. Çünkü kapitalizm insanın ihtiyaçları için değil aksine burjuvazinin azami karı için vardır.

Ve bu azami kar için yapamayacağı yıkım, katliam, çıkarmayacağı savaş yoktur.

Birinci, ikinci paylaşım savaşı, emperyalistler tarafından dünya pazarlarının yeniden şekillendirilmesi, tıkanan ekonomilerinin yeniden azami kar için çalıştırılması için yapıldı.

Kapitalistler, emperyalist tekeller bunun için onlarca gerçek yaratılabilirler ve yaratıyorlar. ABD’de 11 Eylül’de Newyork’ta İkiz Kulelerin havaya uçurulmasının ardından teknelci müteahhitlerin çantalarında hazır tuttıkları milyon dolarlarla, oval ofisin yolunu tuttıklarını bilmek için kahin olmaya gerek yoktur. ABD’li tekellerin, özellikle silah ve petrol tekellerinin azami karları için neler yaptığını, nasıl hile ve demagoji ve tehditlere başvurduklarını ABD’deki seçimlerden biliyoruz. Bundan önceki seçimde “demokrat” adayın kazanmasına rağmen, nasıl ve niçin zorla petrol ve silah tekellerinin temsilcisi Bush’un başkan seçildiğini, Afganistan’a ve Irak’a bakarak bugün herkes daha iyi anlayabilir.

Ama bir an önce anlaşılmasını ve harekete geçilmesini zorunlu kılan nesnel gerçekler var. ABD, AB ve diğer emperyalistler, kendi yıkımlarını geciktirmek için doğayı ve emekçi insanlığı yıkıma uğrattırıyorlar. Nükleer denemelerin yaygınlaştığı ve yoğunlaştığı günümüzde tabiat ananın rahminde patlatılan nükleer bombalar, tabiat ananın acı ve öfkeyle yıkım yaratan intikamına dönüşüyor. Bilimsel teknik gelişmenin ulaştığı düzey, insanlığı kurtuluşa götürebilecek tüm dünyayı birkaç kez yok edecek askeri düzeyi biriktiriyor. O nedenle, artık yalnızca “komünistlerin felaket tellallığı” demagojisiyle geçiştirilemeyecek kadar riskli ve hayati bir durumda olduğumuzu burjuva bilim adamları da söylemek zorunda kalıyor. Amerikalı bilim adamı ve yazar Jaret Diamond yeni kitabında küresel ısınma ve sanayileşme yüzünden uzaya taşınmak zorunda kalacağımızı yazmış.

Aynı zamanda biyolog olan California Üniversitesi Coğrafya Profesörü Diamond “insanların doğayı yok etmesi sonucu, dünyanın çökeceğini” söylüyor. Aslında profesör Diamond, burjuva sınıfın, emperyalist-kapitalist sistemin bilimi ve tekniği azami karı için kullanırken emekçi kitleleri ve doğayı tahrip etmesini, yıkıma sürüklemesini gizlemek için “insanlık” diyor. Profesöre sormak gerekiyor: Hangi insanlık ?...

Emperyalist-kapitalist sistemin azami kar hırsı, dünyanın küresel ısınmasına Antarktika Kıtası’nda buzulların erimesine ve bir dönem sonra dünyanın bir çok bölgesinin sular altında kalmasına, havanın ısınmasına, ozonun delinmesine, depremlerin oluşmasına, tsunami felaketlerine, binlerce tür canlıların yok olmasına yol açıyor.

Endonezya’da meydana gelen tsunami felaketinin, tabiat ananın isyan ve ayaklanması olduğu görülmelidir. Bütün bu felaketlerin, emperyalist tekellerin azami kar isteğinin sonucu olduğu da bilinmelidir. İki yüz seksen bin kişinin cesetlerini gören emekçi kitleler derin bir üzüntü duyarken, tsunami felaketinden en çok moral kazanan ve tavan yapan Endonezya borsası oldu.

Ne kadar ilginç değil mi? Bir tarafta iki yüz seksen bin ceset, on binlerce yaralı, yıkım ve sefalet, açlık ve yaygın hastalıklar, öbür tarafta cesetlerden, yıkımdan, sefaletten, yaygın hastalıklardan elde edilen servet. İşte kapitalist dünyanın özeti budur.

İsterseniz bir alıntı ile devam edelim; “yaşanan yıkımın büyüklüğü başta petrol, enerji ve inşaat sektörleri olmak üzere bir çok sektörün canlanmasına ve bu alanda çalışan küresel şirketlerin karlılıklarının artmasına neden olacaktır.” Özet olarak emperyalizm kendi yıkımını geciktirmek için dünyayı yıkıma sürüklüyor. ABM Amro’nun analisti Eddie Wong, “Tabi, bir çok işinin hayatını kaybetmesi dolayısıyla tüm bu kaybı telafi etmek zaman alacaktır” diyor. “Ölümleri gömmek ve kayıpları bulmak zaman alacak. Ancak bu ekonomik ölçüler açısından hiç de önemli sayılabilecek büyük bir olay değildir.” Şimdi evine gidecek otobüs bileti olmayan yoksullara, açlara, işsizlere ve evsizlere, Türkiye ve dünya halklarına söyleyelim: Durum bu kadar açık ve net. Onlar dünyayı yıkıma uğrattırırken, diğer taraftan uzay araçları ile uzaya taşınmayı düşünüyorlar. Ya siz...

Eğer uzay araçlarının kapılarında havaya uçmak istemiyorsanız kapitalizmi havaya uçurun. Kapitalizmi havaya uçurmak doğanın ve insanlığın kurtuluşu için zorunludur. □

YA BARBARLIK VE YOKOLUŞ YA ÖZGÜRLÜK

Kütahya-Gediz

Kütahya Gediz'e bağlı Gökler beldesinde yerin 350 metre derinliğinde maden ocağında yaşanan grizu patlamasında 18 işçi öldü. Bir değil on değil onsekiz... Ama "yoğun" gündem arasında unutulup (yahut unutturulup) gitti... Bu tür "kaza"lar kapitalist sistem tarafından topluma kanıksatılmaya çalışılıyor. Türkiye, iş kazalarında Avrupa'da birinci, dünyada ise üçüncü sırada... 2003 yılında 76 bin 668 iş kazası olmuş. Bu kazalarda toplam 811 insan ölmüş; 596 kişi sürekli iş göremez duruma düşmüş; 440 kişi de meslek hastalığına yakalanmış. Rakamların dili her ne kadar soğuk olsa da yansıttıkları gerçeklik bir hayli önemli. Her yıl birkaç bin insanın iş kazasında öldüğü bir ülkede yaşıyoruz biz. Acaba kaç insan bunun farkındadır? Acaba kaçımız iş kazalarında ölen insanların acısını içimizde, yüreğimizin derinliklerinde hissediyoruz? Acaba kaçımızda bütün bunlara neden olan bu aşağılık kapitalist sisteme karşı isyan duyguları kabarıyor? Yoksa bizler de kanıksamanın bir başka şekli olan toptancı bir yaklaşıma mı düşüyoruz? Hani bütün bunların kapitalizmden kaynaklı olduğunu ve kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla bunlarında ortadan kalkacağını düşünmek ve haliyle her şey devrime endekslendiği için kapitalist sistem içinde her gün her saat yaşanan katliamların, bu sistemin zorunlu bir sonucu olduğunu düşünmek ve giderek duyarlılığın körelmesi...

Oysa kapitalist sistemin insanı ve doğayı öldüren her katliamı, içimizdeki öfkeyi kabartmalı ve sisteme karşı bilinçli ve örgütlü bir harekete dönüştürmeli. Kişisel ve toplumsal reflekslerimiz doğrudan kapitalist sisteme yönelmeli ve bu sadece bir protesto olarak da kalmamalı. Kapitalist sistemin, tıpkı doğuşunda olduğu gibi etrafına nasıl kan sıçratmıştı iyi görülmeli. Sermayenin ilkel birikim dönemlerinde kapitalizm ne kadar vahşiyse, şu an da yaşadığı yeni evrede o kadar vahşi. Üstelik şu anki vahşiliği ölümü yaklaşmış bir hayvanın hayatta kalmak için gösterdiği vahşiliğe benziyor. Her yana birden saldırıyor, pençelerini her yana birden geçirmeye çalışıyor, durmaksızın kan, gözyaşı ve irinle besleniyor.

Yer yüzlerce metre derinliğinde gün boyu hiç gün yüzü görmeden çalışmak zorunda olanlara kapitalistlerin verebiydikleri sadece "teselli"dir. "Ailelerine başsağlığı, ölenlere

tanrıdan rahmet"... Oysa herkes bilir ki, bu madenlerde grizu vardır, her maden ocağında grizu olur; ama bunların seviyelerini ölçen aletler ve bir grizu birikimini haber veren cihazlar vardır. Belli bir maliyetle alınacak önlemler sayesinde patlama riskini önceden görmek ve hatta patlamayı dahi önlemek mümkündür. Ama heyhat! Kapitalistler için maliyetlerin yükselmesinden daha üzüncü verici ne olabilir? (burada maden ocağı sahibinin "kolektif kapitalist" devlet mi yoksa herhangi bir kişiyi olduğunun hiçbir önemi yoktur)! Sanıldığı gibi aksine burjuvalarda tasarruf yaparlar; ama onlar tasarrufu işçi ve emekçi ücretlerinden ve bu olayda olduğu gibi kimi zaman da onların yaşamından yaparlar. Düşük ücretle ve sigortasız çalıştırılan maden işçileri bir de böyle iş kazaları(!) ile karşılaşınca aileleri tamamen ortada kalır; ama bu kapitalistlerin umurunda bile değildir.

Geçmiş yıllarda yine bir grizu patlaması sonucu onlarca insanın öldüğü (katledildiği) yere giden muhabirler çocuğunu patlamalarda kaybeden acı içerisinde kıvranan bir babaya "devletten ne istiyorsunuz?" diye soruyorlardı. Ve acılı baba "hiçbir şey" diyordu. "ölen çocuğumun bir kardeşi var; ağabeyinin işini ona versinler yeter." Acılı babanın, ölen çocuğunu düşünürken bir yandan da işsiz çocuğunun da aynı akıbetle karşı karşıya kalabileceğini bile bile ağabeyinin yerine işe alınmasını önermesi durumu tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor aslında. Bu, Emile Zola'nın ünlü romanı Germinal'de anlatılan bir öykü değil orada yazar, göçük altında kalan ve kurtulma mücadelesi veren maden işçilerini anlatır uzun uzun. Bizde en çok 5 senede bir bu tür göçük haberleri duyulur. Zonguldak'tan, ya da başka bir yerden gelecek haberler her an karşımıza çıkabilecek gibidir.

Günümüz artık kapitalizmin her an insanlığa ve doğaya yeni yıkımlar, yeni katliamlar sunabileceği bir çağdır. Kapitalizmin yıkılışının gecikeceği her gün her saat, insanlık ve doğa yeni felaketlerle karşı karşıya kalacaktır. Bu nedenle insanlık kapitalizmi yıkmaya bir an önce, bir yerden başlamalıdır.

Kapitalizmin dünya üzerine ektiği tüm kötülük tohumlarını söküp atacak, yerine insanlığın ölümsüz ağaçlarını dikecek olansa Komünist Devrimdir. Şimdi tüm insanlık kendini buna hazırlamalıdır. □

Uyuşturucuların Kaynağı: 100 DOLARLIK BANKNOTLARI TAKİP ET!

Adli suçlardaki patlamanın sosyal tabanıyla, yoksullukla ilişkisini daha önceki yazılarımızda belirtmiştik. Gasp-hırsızlık vb olaylar, başlı başına, mülksüzlerin servete karşı patlayan sosyal tepkilerini, bireysel iç savaş biçiminde yürütmeleri anlamına geliyor. Bununla birlikte, bireysel kurtuluş savaşının yeşerdiği yoksulluk cehenneminde, en başta uyuşturucu olmak üzere her türlü kaçakçılık işlerinde palazlanıp adeta silahlı bir ordu gücü haline getirilen mafya çeteleşmeleri de yeşeriyor. Silahlılımpen bir topluluğun, devrim güçleri karşısında nasıl bir engel olabileceğinin açık bir örneğini, Kolombiya'daki ölüm mangalarında görebiliriz. Bu ölüm mangaları, büyük uyuşturucu kartellerinin özel orduları ve esas misyonları, devrimi boğazlamak.

Yaşadığımız topraklarda, yoksul ve işsiz gençlik içinde; uyuşturucu kullanımı ve silahlı çeteleşmeler biçiminde ortaya çıkmaya başlayan bu suç şebekelerinin hangi kaynaktan beslendiğini doğru tespit etmek, yozlaşmaya ve çürümeye karşı mücadelenin temel koşuludur.

Ama önce, “vergilendirilmiş, kutsal ve yasal” üretimle, “yasadışı ve suç batmış” üretim ve ticari faaliyetlerin apayrı şeyler olduğunu varsayan, genel-geçer söylemleri bir kenara koymalıyız. Çünkü, ne “yasal” burjuvalar, bize yutturmaya çalıştıkları kadar saygın ve temizdir, ne de yasadışı üretimin suç batmış efendileri, Kurtlar Vadisi'nde arzı endam eyleyen tiplere benziyorlar. Esasında, yasal ve yasadışı üretim arasında öylesine geçirgen ve ince bir zar vardır ki, bugün artık emperyalist-kapitalist ekonomiyi, bu suç imparatorluklarıyla olan organik bağlarını koparıp aldığımızda, her iki taraf için de hayat durmuş olur. Burada ele alacağımız

mafya tiplmeleri, en “saygın” biçimlerde karşımıza çıkıyor: Bankalar, büyük sanayi tekelleri, yüksek bürokrasi ve en kutsal postları içine bürünmüş olan türlü dini cemaatler. İşte, uyuşturucu başta, tüm kaçakçılık ve suç örgütlerinin esas aktörleri bunlardır. Her gün manşetlere çıkarılan Çakıcı gibi kasıntı mafya tipleri, sadece öne sürülen piyonlardır; günü geldiğinde suç imparatorluğunun esas aktörlerinin saygınlığını korumak için sırtlarına vurulan abalılardır bunlar.

Değirmenin Suyu

Kapitalist üretimin yasadışı suç imparatorluklarıyla kopmaz bağları, binbir türlü “saygınlık, kutsallık, gizlilik” örtülerine büründüğünden, bu çok katlı ve karmaşık ilişkilerin çözümlenmesine, en tepeden aşağıya doğru ilerleyerek girişmekte yarar var. “Küresel Finans Sisteminin Öyküsü”nü yazan Larry Allen adlı liberal bir ABD'li profesör, kitabında bakın ne kazanlar patlatmış:

“Amerika Birleşik Devletleri'nin ihrac ettiği mallar listenin en başında daima 100 dolarlık banknotlar yer alır. Nitekim bugün, ABD tarafından piyasaya sürülmüş 400 milyar doların yarısından fazlası yabancı ülkelerde bulunmaktadır. 100 dolarlık banknotlar ABD'deki günlük ticaret hayatında çok küçük bir rol oynamasına karşın, tüm dünyada dolaşımında bulunan Amerikan dolarının yaklaşık üçte ikisi 100 dolarlık banknotlar halindedir. Bu oran otuz yıl önce beşte bir civarındaydı. 1980'li yıllarda Latin Amerika ülkeleri olağanüstü miktarlarda Amerikan dolarına ev sahipliği yapıyordu. 1990'lı yıllardaysa kaynağı belirsiz (abç) 100 dolarlık banknotlar bu kez Rusya'da birikmeye başladı.

Para çıkışı, Amerikan vatandaşları ve diğer ülke vatandaşları arasında bir kara-

*borsa ya da yasadışı ticari ilişkilerin varlığına işaret etse de Amerikan hazinesi için gözardı edilemeyecek bir avantajı da barındırır. Amerikan Hazinesi, piyasaya sürülen ve yabancı yatırımcıların finansal varlıklar olarak ellerinde tutmayı tercih ettikleri 100 dolarlık banknotlardan **sıfır faizle borç almış** olur (abç). Bu avantajın farkına varan Avrupa birliği de 100 dolarlık banknotun yaklaşık beş katı değerinde 500 Euro'luk banknotları, piyasalara sürmeyi planlamaktadır*. Böylelikle tıpkı ABD gibi faizsiz borç alarak para ihracatında egemen olan ABD tekelini kırmayı hedeflemektedir” (Larry Allen; Keseden Bankaya, Tezgah-tan Borsa, Küresel Finans Sisteminin Öyküsü; Sf.231; abç)*

ABD'li para kuramcısının arsız ama bir o kadar da değerli itirafları, çözümü basitleştiriyor: 100 dolarlık banknotları takip edin. Bu sayede, Latinlerde ve Rusya'da büyük güç kazanmış olan suç imparatorluklarının çıkış kaynağına dek gidebilirsiniz. Liberal profesörün, utanmazca “kaynağı belirsiz” olarak nitelendirdiği 100 dolarlık banknotları basan ve piyasaya sunan kurumun kimliğini, artık 5 yaşındaki bir çocuk bile anlar: Tabi ki, Amerikan merkez bankası görevini yapan Federal Rezerv Bank (FRB). Amerikan hazinesinin ve bankalarının güvenle satın aldığı bu 100 dolarların, şu bizim Topkapı'dakilere benzer matbaalarda basılacak hali yok ya!

Amerikalı burjuvaların tipik karakteri olan pragmatizmiyle gayet rahat ifşa ettiği bu yasadışı ilişkileri ABD'li profesör; “Bundan iyisi Şam'da kayısı” edasıyla adeta savunuyor. Ama biz de, her okur gibi ABD'nin para ihracatındaki egemenliğini devam ettirmek için, neden yasadışı yollara başvurduğunu soruyoruz. Ve cevabı, bu türden yasadışı ticaretin kendi doğasında buluyoruz.

En başta uyuşturucu, silah vb olmak üzere, tüm yasadışı ilişkilerde geçerli olan ilk kural, büyük riskler taşıyan bu alışverişlerdeki tarafların birbirlerine karşı güvensizlikleridir. Risk çok büyük olduğundan, yasadışı ticarete banka kredi mektupları, çekler, senetler hiçbir işe yaramaz. Geçerliliği olan tek şey, nakit paradır. Riski azaltmak için büyük parti “mallar” transfer edildiğinden, el değiştiren paranın miktarı da büyük oluyor. Bu alanda 100

dolar ve 500 euro gibi büyük banknotların egemenliği bu nedenledir. Ve FRB vb. merkez bankaları, yasal ekonominin ihtiyaç duyduğu parayı banknot halinde, karşılığı olmadan basıp piyasaya dağıtmak istiyorsa, bunun en geçerli yollarından biri, elbette yasadışı ticaret alanından geçecektir. Eğer ABD merkez bankası FRB ve diğerleri, büyük bütçe açıklarını finanse etmek için bastıkları banknotları aşıktan ve yasal yollarla piyasaya sürmek isteselerdi, bunu ancak piyasalardan yen, euro, frank gibi yabancı paralar satın alıp, karşılığında yeni bastıkları 100 dolarlıkları piyasaya sınıra ederek gerçekleştirirdi. Ancak bu yasal ve açık yol, doların hem değerini düşürür hem de dünya parası olarak kabul edilmesini sağlayan güvenilirliğini sarsardı.

FRB'nin izinden giderek büyük banknotları piyasaya süren Avrupa Merkez Bankası'nın, yasadışı ticari ilişkileri kullanarak hakim olmaya çalıştığı avantajın ne olduğunu Larry Allen, bakın aynı pişkinlikle nasıl ifşaa ediyor:

“Küresel finans sistemin kusurları arasında sayılan karaborsalar, küresel bütünleşmeye hız kazandırarak, ulusal ekonomilerin ihtiyaçlarını tek bir küresel finans piyasasının oluşumuna yardımcı olurlar.” (age, sf:234)

Yani bir ülke, eğer kendi ekonomik kalkınması için gerekli olan tedbirleri alıp, döviz piyasasını kontrol etmek yoluna gider, dolar-euro üzerinden yürütülen para hareketini kısıtlamaya çalışırsa giderse, bu duvarı önce delip sonra parçalamak için geçerli tek yöntem, yasadışı ticari ilişkiler alanıdır (Tabi devreye IMF henüz girmemişse). 80'li yıllar boyunca Latin Amerika ülkeleri, kokain imalatının merkezi olmakla kalmadı, bu sayede ekonomiye sızan 100 dolarlık banknotlar, 90'lı yıllarda bir çok Latin ülke ekonomisinde dolarizasyon adı verilen doların yerli paraları geçersiz kılması sürecini ortaya çıkardı. Öyleyse şu sonucu rahatlıkla dile getirebiliriz: Yasadışı ticari ilişkilerde yaratılan “kaynağı belirsiz” dolarlar, bağımlı ülkelerin tam ilhak sürecinin güçlü araçları haline gelmiştir.

Yasadışı Ticaret; Sistemin Kopmaz Parçası

Merkez Bankası tarafından el altından karaborsa ve kaçakçılık alanına itilen bu büyük banknotlar, sisteme nasıl dahil oluyorlar? İşte burası; liberal profesörümüzün

açıkladığı gibi, “Amerikan hazinesinin sıfır faizle borçlanması”nın da püf noktası. Yasadışı ticari ilişkilerde ödeme aracı olarak kullanılan büyük banknotlar, her biri vergi cenneti olarak bilinen Cayman, Malta, Kıbrıs ya da İsviçre gibi ülkelerdeki bankalara aktarılıyor. Offshor bankacılık adıyla sistemin resmi tescillerindeki bu bankalar, esasında dev finans şirketlerinin uzantılarıdır. Yasadışı üretim ve ticaretten gelen paralar, “sırdış hesap”lara aktarıldığından, mevduat faizleri ya hiç olmuyor, ya da yok denecek kadar az. Bu bankalar, “interbank” denilen elektronik transfer yoluyla, paraları büyük bankaların defterlerine geçiriyorlar. Ve böylece aklanan paralar, amerikan hazinesine bono, tahvil karşılığı olarak dönmüş olurken, mevduat faizi yükümlülüğü aradan çıkıyor. Yani ABD, bu para döngüsü yoluyla, kaçakçılık piyasasından, mevduat faizi ödemeye gerek duymadan ihtiyacı olan parayı çekebiliyor.

Bağımlı ülkelerin merkez bankaları ise, kara para aklama işinde yardımcı olurken, Amerikan hazinesi kadar şanslı olmuyorlar. Ağır borç yükü ve büyük bütçe açığı olan bu devletler, merkez bankaları aracılığıyla bu paraları, doğrudan kara para piyasasından satın alıp, bütçe açıklarını kapatıyorlar. Chossudowsky, “Yoksulluğun Küreselleşmesi” adlı çalışmasında şu bilgilere yer vermiş; “... Peru'nun borç servisi yükümlülüklerini karşılayabilmesi nakro-dolarların yerel döviz piyasasında dolaşımına bağlıydı. Merkez Bankası'nın 1991 yılında döviz karaborsasında günde 8 milyon dolar civarında döviz satın aldığı ve bunun büyük bölümünü Peru'nun dış borç servisine tahsis ettiği tahmin ediliyor.” (sf:251)

Sadece Peru mu? Türkiye'nin 2004 yılı dış borç ve bütçe açıkları rakamlarını değerlendiren Milliyet ekonomi yazarı Güngör Uras, bu kadar borca ve bütçe açıklarına rağmen, TL'nin halen daha değerli oluşuna anlam veremediğini söylüyor. Anlamını bulamadığı bir başka şey, 2004 yılı açıklarının, “kaynağı belli olmayan” 5.2 milyar dolarlık bir parayla kapatılmış olmasıdır. Söz konusu 5.2 milyar doların önemli bir bölümünün nakro-dolar, nakro-euro'dan oluştuğunu tahmin etmek zor değil. Bu kadar, borç servislerinde görünmüyor ama Hazine'nin kasasında görüldüğüne göre, sıfır faizli para aklama işinin tek erbabının Amerikan Hazinesi

olmadığı anlaşılıyor. Peki ama, neyin karşılığında? Kimse TC'ye kara gözü, kara kaşı için faizsiz para vermeyeceğine göre... AKP hükümeti, bu “kirli” paraların aklanması karşılığında, parayı açık kapatmakla kullanıyor ve bu “karapara” sahiplerinin Türkiye'de rahatça at oynatmalarına göz yumuyor. *

Örgütlü adli suçlarda son yıllarda yaşanan patlama, bu açıdan bakıldığında tesadüfi görünmüyor.

Kurtlar Sofrasındaki Dev Tekeller

1998 yılının rakamlarıyla, tüm dünyada kayıt dışı ve kaçakçılık ticaretinin cirosu tam 9 trilyon dolar; yani üretilen her mal ve hizmetin beşte birinden fazlası, yasadışı alanda üretilip tüketiliyor. Bu toplam içerisinde uyuşturucunun az bir kısmı (600 milyar dolar olduğu tahmin ediliyor) işgal ettiği düşünülürse, çok daha büyük kaçakçılık ticaretinin silah, ilaç, değerli madenler, sigara, içki ve diğer “yüksek gümrük ve vergilendirmeye tabi” mallarda yapıldığı anlaşılır.

Türkiye'de sigara, içki, akaryakıt gibi tüketim maddelerinin üzerinden alınan verginin oranı % 70'leri aşıyor. Yalnızca akaryakıt alanındaki kaçakçılığın cirosunun milyar dolarla ifade edildiği belirtiliyor. Kaçak sigara piyasasında ise geçen yıl 2 milyar dolarlık ciro tahmin ediliyordu. Böylesine büyük ölçekte üretim ve dağıtımın, dev tekellerin organizasyonu olmadan yürütülebilmesi mümkün değil. Sabcının ortağı sigara devi Philip Morris yöneticisi, bu denli yüksek vergilerden pek de rahatsız olmadıklarını açıklarken, kaçak sigara piyasasındaki gizli elin kime ait olduğunu da itiraf etmiş oluyor. Bu sayede dev tekeller, % 70'lere varan vergilerden kaçabiliyorlar. Dev tekellerin organizasyonu ile uluslararası ulaşım, gümrükler ve yurtiçi dağıtım sorunları hallediliyor. Bu denli büyük operasyonlar içinden, ipleri tekellerin elinde olan büyük mafya grupları doğuyor.

Pek “saygın” olan büyük üretim tekkellerinin, kaçakçılıkta oynadıkları bu rollerin tüm izlerini kapatmak için kullandıkları yollardan bazıları, vakıflar, büyük futbol kulüpleri, dövizin geçerli olduğu turizm alanları ve ruhani cemaatlerdir.

Ruhani cemaatler üzerinde biraz duralım. Her tür kaçakçılığın belli başlı aktörlerinden birinin, Vatikan olduğu, öteden

beri dünyanın en çok bilinen en “gizli” sırrıdır. Papalık seçimlerinde, dünyanın en önemli mafya sermayelerinin oynadıkları roller, Vatikan’ın kutsallıkla gizlenmiş kasalarında aklanan trilyonlar, bu gizli ilişkileri açığa vurmaya çalışanları trajik sorunları nedeniyle, üzerinde pek az tartışılan konular oldu. Vatikan’ın dünya çapında kaçakçılık ve karapara aklama işinde oynadığı rolün benzerini, Türkiye’de kimi ruhani cemaatler de oynuyor. Nasıl ki Vatikan’ın “karanlık” ilişkilerini tartışmak, burjuva çevrelerde korku yaratıyorsa, benzer bir korku, Fetullah Gülen cemaati için geçerlidir. Cumhuriyet gazetesi, Fatullah Gülen için pek iyi şeyler söylemeyen bir kitabı dağıtmaya kalkınca, gazeteye finansal destek sağlayan İş Bankası, bu desteğini hemen çekmişti. Kimileri bunları F. Gülen’in cemaatinin kalabalık oluşuna bağladı. Oysa, Türkiye’nin işbirlikçi tekellerinin kaçakçılık alanında dini cemaatlerle kurduğu yasadışı ilişkiler, F.Gülen gibilerin “saygınlığını” korumayı gerektiriyor.

Gülen’in şirketi Asya Finans’ın en büyük ortağı hakkında defalarca karapara aklama soruşturması açılmış olan ABD’li dev Citigroup’tur. Bu cemaat, en önemli kaçakçılık yollarından birisi olan Orta Asya ülkelerinin hemen hepsinde eğitim kurumları adı altında yerleşti, merkezi ve yerel bürokrasi ile yakın ilişkiler kurdu. Rusya, bir çok defa bu cemaatin eğitimle bir ilgisinin olmadığını, Özbekistan ve Türkmenistan’daki darbe girişimlerini bu cemaatten kişilerin katıldığını Türkiye’ye bildirdi. F. Gülen’in Avrupa’daki “eğitim üstleri” ise, çok ilginç Arnavutluk, Bul-

garistan ve Romanya. Bulgaristan Cumhurbaşkanı’nın bir toplantıda dile getirdiği yakınmayı hatırlayalım: “Dünyanın her yerinde devletlerin bir mafyası olur. Ama mafyaların birer devletlerinin olduğu ülkeler, Romanya ve Bulgaristan’dır. Adı geçen ülkelere Arnavutluk en başa yazılmalıdır elbette. F.Gülen “Hoca efendi, kara paranın bıraktığı izleri silmekle meşgul.

Karaparanın, uyuşturucu ve diğer kaçakçılık işlerinin büyük aktörlerini, bütün bu tablo içinde görebiliyoruz: merkez bankaları, teknelci finans kuruluşları sanayi tekelleri, yüksek bürokratlar, büyük vakıflar ve ruhani cemaatler... Peki ya küçük aktörler? Onlar, gazetelerde her gün adlarını gördüğümüz çete başları, yada emekçi semtlerde artık her gün karşımıza çıkan ve büyük aktörlerin döktükleri kırmılardan beslenen küçük suç çeteleridir, bataklığın sivrisinekleridir.

Kapitalist üretim sistemi, kendisiyle birlikte toplumun bir kesimini de çürütüyor. Ve çürüme tam orta yerde olduğu için, kokusu her tarafa yayılıyor. Emekçi semtlerde uyuşturucu ve yozlaşmaya karşı verilen mücadele, pratik ve acil olarak, sistemin yıkılması sorununa bağlanmazsa, bu ölüden çıkan kokuyu gidermek için parfüm sıkılmaya benzer. Oysa aslolan, ölüyü ortadan kaldırmaktır. Devrim umudunu ve olanaklarını belirsiz bir tarihe erteleyip, ıvır zıvır haklarla uğraşanlar, bu yozlaşmayı emekçi semtlerden kovamazlar. Çünkü, yakın yada uzak gelecekte bir kurtuluş umudu göremeyen, kendine böyle bir umut ve anlayış sunulmayan her yoksul genç, sistemin kırmıtlarından beslenen suç çete-

leri için potansiyel bir adaydır. Bütün emekçi semtlerinde, çürümenin ve yozlaşmanın, ayaklanmayı ve iktidarın fethini nasıl acil bir sorun haline getirdiği propagandası yaygınlaşmalıdır. Ayaklanma çağrıları, bunun için somut ve herkesin ulaşabileceği basitlikte örgütlenmeler, somut ve basit hedeflerle devrimin kanlıcanlı olarak ve umudunu büyüten milisler olmadan, emekçi semtlerinde çürüme ve yozlaşmanın önüne geçmek mümkün olmayacaktır. Devrimin kan kaybıdır bunlar. Düşmanın ayakta kalmasına ne kadar çok izin verirse, bu kan kaybı o kadar çok zayıflamasına neden olacak. Bu yüzden sorun, acil bir devrimi gündeme getiriyor.

Kapitalizmin temeli, bir devrimi zorunlu kılmıştı; sınıf çelişkileri onu kaçılmaz hale getirdi; çürüme ve yozlaşma ise onu acil bir ihtiyaç haline getiriyor.□

* Türkiye bu yıl içinde YTL’ye geçerken, daha önce 20 milyon olan en yüksek parayı 100 milyona çıkartıp, 100 YTL’lik banknotlar hazırladı. Anlaşılan o ki, TC de, kara para aklama işinde büyük banknot paraların ne denli işe yaradığını kavramış ve bu piyasadan pay kapma yarışına kendisini de sokmuştur.

* AKP, geleneksel Antalya toplantılarını hangi otelde yapıyor dersiniz? Riksos Otel. Bu yıl, tepki çekmesinler diye burada değillerdi. Ama Riksos Oteli bilen bilir: Arkasında İsrail’in Ukrayna’nın dolar milyarderleri mafya patronları vardır. Anlaşılan, hazineye giren 100 dolarlık banknotlar, Riksos otelinden de geçmiş.

“İŞÇİ KADIN ÖRGÜTLENMELİDİR”

Merhaba,

Ben 28 yaşındayım. Çalışmaya 15 yaşında başladım ve halen de çalışmaktayım, sömürülmeğeğim, tıpkı çalışan bütün kadınlar gibi. Çalışan kadına yüklenen misyon çok fazla. Tabi ki olumlu yönde değil. Patronlar öncelikle kadını cinsel obje olarak görüyorlar. Patronlar için bir kadının yeteneği, azmi, gücü ve kabiliyeti ikinci planda bile sayılmıyor. Artı, patron kadın işçileri çok cüzi bir rakamla çalıştırıyor. Bununla da yetinmeyip baskı yaparak psikolojilerini bozuyorlar. Mesela işten çıkarma tehditleri savuruyorlar, “işine geliyorsa böyle” diyorlar. Ve şu mantığı taşıyorlar; “ben patronum ben ne istersem yapmak zorundasın”, baskı, hakaret, taciz... Dahası sayamadığım bir sürü nedenler ve

çalışan işçi kadını bekleyen zorluklar.

Beni en çok rahatsız eden nedenlerden biri, çalışan işçi kadına bakış açısı. İşçi kadın olarak tanındığımızda, insanların çoğunun bakış açısı kadına karşı değişmekte. Bir kadın olarak bu şekilde bakıldığında ve kötü imaj sergilendiğinde çok üzülüyorum. “Neden böyle düşünüyorlar?” diye kendime sorular yöneltiyorum ve rahatsızlık veriyor bu bana. Bu bakış açısını nasıl değiştirebiliriz, neler yapabiliriz diye düşünüyorum. Ama şunu anladım ki; tek bir kişiyle değişecek bir düzen değildir. Bu nedenle işçi kadın örgütlenmelidir. Kadın kendini yeniden yaratmalıdır.

Antep’ten Bir Kadın İşçi

Harbiye Açık hava'da Denizlerle Buluştuk HALKIN DENİZİ DENİZLEŞEN HALKLA

Ayışığı Sanat Merkezi emekçileri, "ipek bir halıyı dokur gibi" umutlarını gün gün büyüterek gelişlerdi 6 Mayıs'a... Yoldaş yüreklerle beraber, bugünün heyecanını içlerinde "bir sevda şarkısı duyar" gibi yaşamış ve "demiri oya gibi işlercesine" çalışmışlardı. Ve şimdi sırada onca verilen emeğin, bunca insanın uğraşlarının somut ürünün görmek, Halkın Denizin, Denizleşen Halkla buluşmasını sağlamak vardı.

Havanın bir açılıp bir kapanması, onların yüzlerinde de bir an için kaygı bulutlarının toplanmasına neden olmuyor değildi. Daha erken saatlerde Harbiye'ye gelmişler ve sahnenin hazırlanması işine girişmişlerdi. Herkeste tatlı bir devinin vardı. Son hazırlıklar yapıyor; ek-sik bir şey kalmaması için herkes bir yerlere koşuyordu. Bir yanda sahneye "Üç Fidan"ın resmi asılıyor, Deniz'in ayrıca bir resmi kenardaki hazırlanmış büyük boy çerçevelere geçiriliyordu. Bir yanda 13 Mart savaşçıların resmi asılıyordu duvara, bir yanda "Yüzyılın Komünü Küba"yı simgeleyen üzerinde Castro ve Che'nin resimlerinin olduğu Küba bayrağı... Sütunlar program afişleriyle donatılıyor, koltuklar temizleniyor, çöpler toplanıyordu. Sahnenin tam arkasında kocaman bir slogan gelenleri kucaklıyordu: "Halkın Denizi, Denizleşen Halkla"... ve programın saati yaklaştıkça heyecanda doruğa çıkıyordu. Kapılar açıldı ve Denizleşen Halk merdivenlerden aşağı çağıl çağıl almaya başladı. Bu akış durduğunda program da başlamıştı.

Sunucular güçlü ve seyircileri sarmalayan sesleriyle başlattılar geceyi. Devrim uğruna savaşırken ölümsüzleşenler için yapılan saygı duruşundan sonra, küçük yoldaşımız İlayda bir su perisi gibi süzülür sahneye, mavi tülü Denizlerin mavisinden kopup gelmişti sanki. Ve sahnede Deniz Gezmiş'in son mektubunu okuduğunda herkes soluklarını tutmuştu sanki. İlayda'dan sonra Ayışığı Sanat Merkezi yöneticisi Songül Yücel geldi sahneye. Ve tüm seyircileri "yeryüzü umutları adına" selamladı. "Kosmos'un kardeşliği adına", Ayışığı Sanat Merkezi'nin "Üç Fidan" için hazırladığı metni okudu. Denizleri anmanın nehirler gibi aka aka çoğalmak, yaşama onlar gibi bakmak, onlar

gibi savaşmak demek olduğunu vurguladı. Denizleri Anmanın onların düşlerine bugün de sahip çıkmak, ellerimizin ve beynimizin tüm hünerini onlar gibi devrime adanmak olduğunu dile getirdi. Onların uğruna yaşamını verdikleri düşlerini gerçekliğe dönüştürceğimizin altını çizdi. Songül'den sonra Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu, Emeğe Ezgi çıktı sahneye, Kürtçe ve Türkçe söyledikleri şarkılarla izleyicilerin beğenisini kazandılar.

Şarkılarının arasında salonda sık sık "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam", "İdamlar Bizi Yıldırılmaz" sloganları yükseldi. Sahneye çıplak ayaklarla çıkmışlardı; F tiplerinde devrimci tutsaklara yapılan baskı ve işkenceleri protesto ediyor, onlar gibi çıplak ayaklarla çıkıyorlardı. Kitle, "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarıyla dalgalandı bir anda. Konserlerinin sonunda grubun solisti Burcu Savur, "Henüz yolun başında olan bir grup olarak Denizlerle ilgili yapılan bu etkinlikte yer almak bize gurur verdi" dedi ve grup alkışlarla sahneden ayrıldı. Müzik grubuyla aynı anda sahne alan Ayışığı Şiir Grubu ise Denizler için yazılmış bir şiiri seslendirdiler. Umutlu, sevinçlerle dolu bir şiirdi bu. Daha sonra gecenin içinden seyircilerin üzerine yıldız yağmuru gibi sepeleyen bir şiir daha seslendirdiler. Şiir grubu da müzik grubuyla birlikte sahneyi terk ederken yoğun bir alkış tufanı yayılıyordu. Daha sonra sunucular, "Haykır Acımı Ey Halk" şiirini okuyarak Denizlerin kuşağından, onlarla birlikte mücadele etmiş, onların öyküsünü yazmış "Darağacında Üç Fidan"ın yazarı bir şairi davet ettiler sahneye.

Nihat Behram, "Üç Fidan"ı özlemlerle,

saygıyla yad etti. Onların arkadaşı, yol arkadaşı olmaktan duyduğu gururu paylaştı seyircilerle ve sahneye ilk çıkan, şiir okuyan İlayda'nın kendisini ne kadar duygulandırdığını söyleyerek, seçtiği şiirlerinden bazılarını okudu: "Umut, çocukların seslerinde" dedi. Ve yıllarca yurt dışında aynı sahneyi defalarca birlikte paylaştıkları Ali Askeri kendisi davet etti sahneye. Ali Asker, her zamanki mütevazılığıyla geldi sahneye ve yıllardır korumayı bildiği gür sesiyle Denizler için seslendirdi türkülerini. Çizgisinden ödün vermeyen bir sanatçı olarak

halkın bağrında taht kurduğu, seyircilerin şarkılarına eşlik etmesinden anlaşıyordu. Ali Asker'den sonra sanatçı ve yazar her zaman yanımızda olan Bilgesu Erenus sahne aldı. Denizleri sevgiyle yad etti ve sevda ve kavga şarkılarını onlar için söyledi.

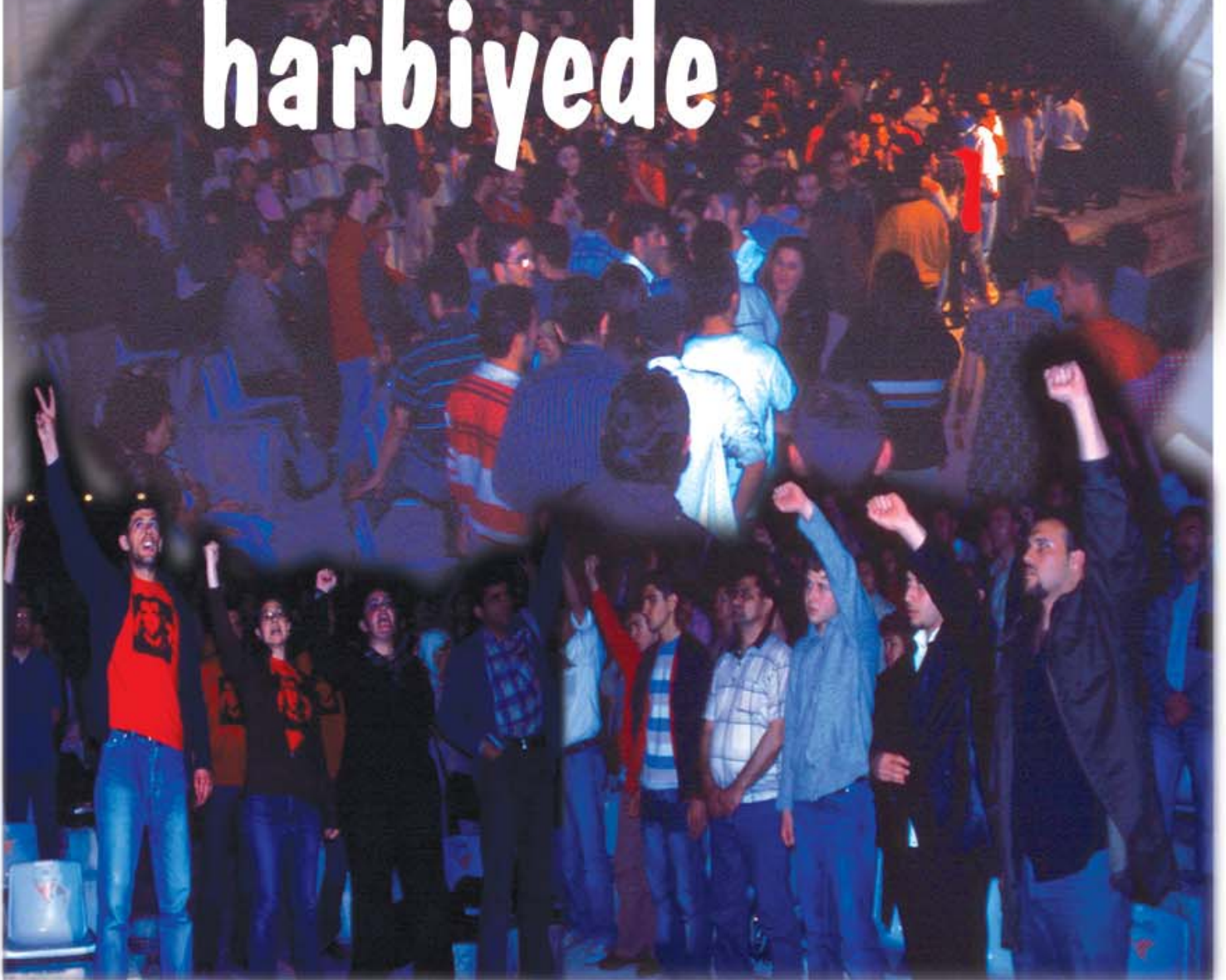
Ondan sonra sahneyi Kürtçe ezgileriyle Reşo aldı. Hareketli müziğiyle seyircileri coşturdu. Salonda halkların sesleri birbirine karıştı. Omuz omuza halaylar çekildi. "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganları yükseldi her yerden. Gecenin ilerleyen saatlerinde Suavi çıktı sahneye. Hep umutlu türküler şarkılar söyleyen biri olarak seyirciyi kavradı, alıp götürdü Denizlere. "Kapına güneşi asmaya geldim" dedi. "Gülmeyi bilen çocuklar geldi, tükenme" dedi. Satır aralarında çok güzel mesajlar verdi. Ve 1 Mayıs marşını seyircilerle birlikte ayakta söyleyerek Mayıs'ın ilk gününü bir kez daha yaşattı herkese. Sloganlar Taksim'i kapladı. Artık gecenin sonuna gelmişti. Sloganlar durmak bilmiyordu: "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" ve bir anda patlayan parti sloganları... Taksim, proletaryanın devrimci sınıf partisinin adıyla yankılanıyordu.

Seyirciler bölük bölük Açık hava Tiyatrosu'nu terk ederken, Deniz'in, "Darağacında Üç Fidan"ın gözlerinin onların üzerinde olduğunu biliyorlardı. Sanki Ahmet Arif'in dizleriyle sesleniyorlardı onlara: "Gözlerinden gözlerin öperim / Bir umudum sende artık, anlıyor musun"

**UMUDUMUZ KAVGADA
KAVGAMIZ SANATIMIZLA!
İDAMLAR BİZİ YILDIRAMAZ!**

denizlerle harbiyede

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

**6 MAYIS 2005
HARBIYE**